de wereldreis van bulletje en bonestaak

2

door a.m.de jong en
g.van raemdonck

de wereldreis van bulletje en bonestaak

de wereldreis van bulletje en bonestaak

TWEEDE DEEL

VERTELD DOOR A. M. DE JONG

MET PRENTJES VAN G. VAN RAEMDONCK

Amsterdam
Uitgeverij De Arbeiderspers
1968

Omslag: Wim Bischot

Copyright 1924
by N.V. De Arbeiderspers,
Amsterdam.

verantwoording

'De wereldreis van Bulletje en Bonestaak', door A. M. de Jong, met tekeningen van George van Raemdonck, was de eerste grote Nederlandse krantestrip.

Hij verscheen in het dagblad 'Het Volk' in de jaren 1921-1934, en werd in boekvorm vele malen in tienduizenden exemplaren gedrukt en herdrukt.

De laatste boekuitgave dateert van 1949. Daaruit was een en ander weggelaten:

- de vechtpartij van de 'schooiers van Het Volk' met de 'slijmerds van De Telegraaf' Jopie Slim en Dikkie Bigmans, hoofdfiguren in een concurrerende strip; nu te vinden op de pagina's 75 t.e.m. 80 in deel 1;
- Bulletje en Bonestaaks ontmoeting in Londen met de bedelende oudstrijders uit de Eerste Wereldoorlog; nu te vinden op de pagina's 16 t.e.m. 18 in deel 2.

In 1968, het tachtigste geboortejaar van wijlen A. M. de Jong, verschijnen deel 1 en deel 2 van 'De wereldreis van Bulletje en Bonestaak' opnieuw, nu met integrale tekst en tekeningen, gebaseerd op de eerste boekuitgave anno 1924.

De enige bewerking, die de tekst heeft ondergaan is een aanpassing van de spelling. Waar dat (voor de jongste lezers) noodzakelijk leek, zijn verklarende voetnoten toegevoegd.

De uitgever

Zo reden Bulletje en Bonestaak dan boven op een autobus door de straten van Londen. Ze praatten nog over hun avonturen met Jopie Slim en Dikkie Bigmans en Bulletje vroeg: 'Hoe was-ie, Kalkhoofd? Was-ie fijn of niet?'

'Hij was reuze!' zei de koksmaat. 'Die twee slungels zullen voortaan wel een beetje uit de buurt blijven, als ze jullie in de gaten krijgen . . . En kom nou gauw mee, dan gaan we met de autobus een fijn eind rijden.'

Ze klauterden boven op een motorbus en kregen toevallig de beste plaatsjes, helemaal vooraan bij de leuning. Zo konden ze fijn alles al een heel eind vooruit zien.

Jongen, wat was dat Londen een reuze stad! Ze reden maar aldoor en aldoor kwamen er maar weer nieuwe straten, allemaal vol mensen en voertuigen. Je werd er duizelig van! Bulletje en Bonestaak keken hun ogen uit hun hoofd en telkens gaven ze een schreeuw van schrik als ze dachten, dat een fietser of een paard zeker onder hun voortdaverende autobus zou komen, maar aldoor liep het goed af en op 't laatst wenden ze eraan. Na een half uurtje zei de koksmaat: 'Nou stappen we uit!'

't Kalkhoofd bracht de jongens in een reusachtig park: hij vertelde dat het Hyde-park heette en Bulletje en Bonestaak vonden het prachtig. Bonestaak kon natuurlijk niet op de paden blijven lopen en stapte gauw op het gras.

'Jò, pas op, daar komt een agent!' riep Bulletje waarschuwend en verschrikt stapte Bonestaak op het grindpad terug.

Maar het koksmaatje begon te lachen en zei: 'Daar hoef je hier niet bang voor te zijn. Je mag overal op het gras lopen en spelen. Dat komt omdat de Engelse jongens de boel niet vernielen en de bomen en struiken niet beschadigen!'

Bulletje en Bonestaak vonden het fijn. Ze duikelden als malle kalveren door het gras en de agent stond op het pad naar hen te kijken en glimlachte.

Een eind verder liep een watertje door het park. En tot verbazing van Bulletje en Bonestaak waren daar zo maar langs de wandelweg een hele troep kinderen spiernaakt aan 't ploeteren in het frisse water. En geen mens die wat zei! Geen agent, die ze wegjoeg! Met open mond stonden Bulletje en Bonestaak te kijken. Zo iets zou je in Holland eens moeten proberen!

'Ja,' zei het koksmaatje onverschillig, 'daar hoef je nou zo gek niet voor te kijken. Dat vinden de mensen hier doodgewoon. Geen mens let er op. Willen we ook even zwemmen?'

Dat hoefde hij geen twee maal te zeggen. In een wip hadden de jongens de kleren uitgegooid en daar ravotten zij tussen de Engelse jongens, dat het water boven hun hoofden spatte.

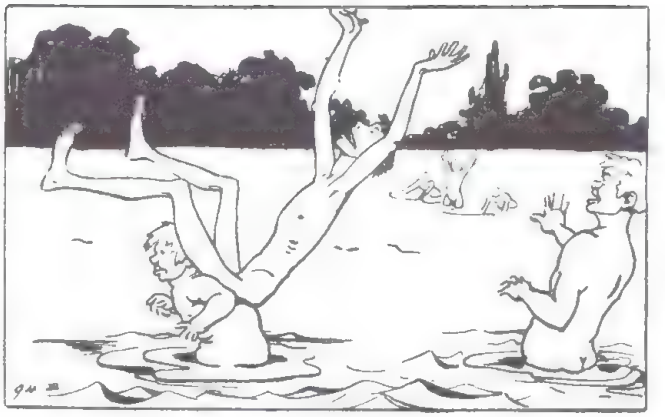

Bonestaak stond tot aan z'n dijen in het water en keek vergenoegd naar de stoeiende jongens om hem heen.

'Let op,' zei Bulletje tegen 't Kalkhoofd, 'zal je die lange pierewiet eens zien schrikken.'

En stilletjes dook hij onder en zwom vlak langs de grond naar Bonestaak, die, niets kwaads vermoedend, wijdbeens in het water stond.

Ineens voelde onze lange vriend iets griezeligs. Een dik monster gleed tussen zijn knieën. Hij voelde hoe twee knuisten hem bij de benen grepen, hoe het dikke lijf hem optilde en hem toen met een boog achterover smeet, dat hij hals over kop in het water rolde. Zodra hij weer boven kwam begon hij te gillen en te spuwen, want hij had een aardige slok water binnen gekregen.

Al schreeuwende beende Bonestaak naar de kant en spuwde na iedere keer een lange straal water uit. Toen hij weer wat op adem was en bibberend bij de kant stond, riep hij: 'Pas op, Bulletje! . . . d'r zit een haai of een krokodil in 'et water! Hij wou me opvreten! Pas op!'

Maar Bulletje stond te dansen van de pret en 't Kalkhoofd brulde al even hard.

Toen begon Bonestaak te begrijpen, dat die kleine dikke Bul hem dat gelapt moest hebben! En daar had hij in zijn schrik helemaal niet aan gedacht! . . . Woedend nam hij een reuzensprong en kwam met veel geraas en geplas vlak bij zijn twee vrienden in het water. Hij greep hen allebei om de hals en trok en sleurde, zo hard en onverwacht, dat ze omvielen en nu op hun beurt meer water te slikken kregen, dan ze in de gauwigheid verwerken konden.

Toen Bulletje en 't Kalkhoofd weer met hun hoofden boven water kwamen, spuwden ze net als Bonestaak daareven ellenlange stralen water weg en zodra ze hun stem hervonden, begonnen ze op Bonestaak te schelden, die op een afstandje stond te grinniken en vroeg of ze daar beneden de krokodil ook gezien hadden? De twee slachtoffers kwamen op Bonestaak af, die tot zijn hals in 't water stond.

Bonestaak begon dadelijk met zijn platte hand scheuten water naar hen toe te ketsen. De twee anderen deden hetzelfde naar hem en dat was een gespetter en een leven, dat de Engelse jongens met open mond naar de drie vreemde lawaaimakers stonden te kijken.

Bulletje drong almaar op Bonestaak in, maar dacht er niet aan, dat hij een stuk kleiner was dan die 'lange pierewiet'.

Toen Bulletje op een paar meter afstand van zijn vriend gekomen was, werd ineens het water voor zijn kleine dikke corpus te diep. Hij verloor de grond en zakte met een schreeuw onder water. Verbaasd keken Bonestaak en 't koksmaatje naar de plaats, waar Bulletje daareven nog stond te proesten en te schelden en waar ze nu alleen nog een massa blaasjes zagen en grote luchtbellen, die boven kwamen en uiteenspatten.

Bulletje kon goed zwemmen, maar van schrik vergat hij armen en benen uit te slaan. Hij slikte hopen water en kreeg het vreselijk benauwd.

Bonestaak meende, dat Bulletje kramp gekregen had. Hij bedacht zich niet lang, dook snel onder en zocht naar zijn vriendje. Gauw had hij hem te pakken en met zijn ene arm om Bulletjes hals zwom hij vlug naar het ondiepe gedeelte terug.

En daar stond nu het half gestikte Bulletje te hoesten en te proesten en almaar weer nieuwe stralen water uit te spuwen. Zijn gezicht was paars van benauwdheid en zijn ogen puilden een heel eind naar voren. Al de kleine zwemmers stonden om hem heen en keken vol belangstelling toe, hoe hij langzamerhand een beetje van de schrik en de benauwdheid bekwam.

'Dat komt er nou van als je voor krokodil wil spelen,' zei Bonestaak.

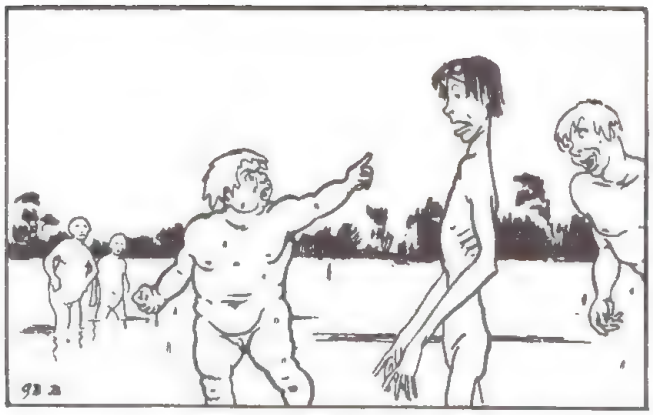

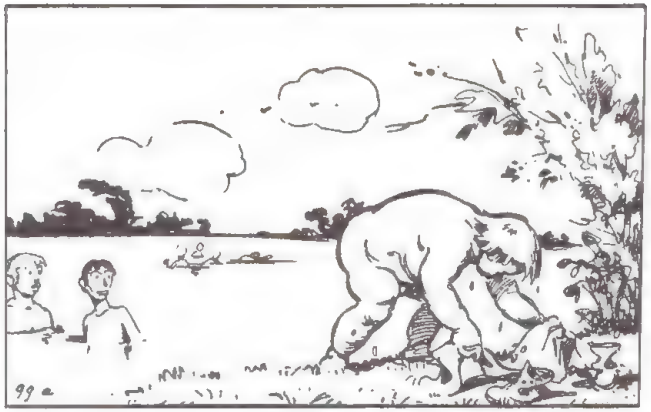

''t Is jouw schuld!' riep Bulletje, zodra hij weer wat zeggen kon.

Bonestaak keek verbaasd.

'Mijn schuld?' zei hij verontwaardigd. 'Als ik je niet gered had was je verdronken als een rat.'

'Een vette rat,' lachte 't Kalkhoofd.

'Ach, ga weg, malle kwiebussen,' riep Bulletje verwoed. 'Ik kleed me aan en ik ga naar huis!'

'Naar huis?' lachte 't koksmaatje. 'Dat zal nog wel een poosje duren.'

Bulletje spuwde het laatste halve litertje water uit en antwoordde niet, maar stapte op de kant en ging naar z'n kleren.

'Wees nou niet flauw, dooie!' riep Bonestaak. ''t Ging net zo lekker!'

Maar Bulletje had genoeg lekkers gehad en begon zich kalm aan te kleden.

'Ik zwem eerst nog een paar keer heen en weer,' zei Bonestaak en 't Kalkhoofd was van dezelfde mening. Met veel geploeter en geblaas zwommen zij nog wat rond, maar zonder Bulletje hadden zij er toch niet het ware plezier in en na een paar vergeefse pogingen om hem over te halen, weer in 't water te komen, klommen Bonestaak en 't koksmaatje ook op de kant en begonnen zich aan te kleden. Bulletje keek vol belangstelling toe.

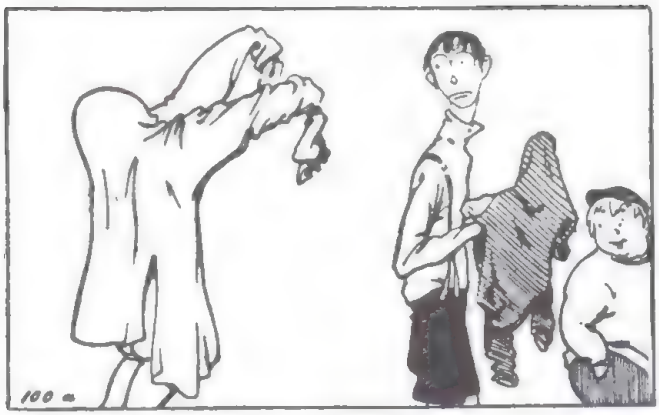

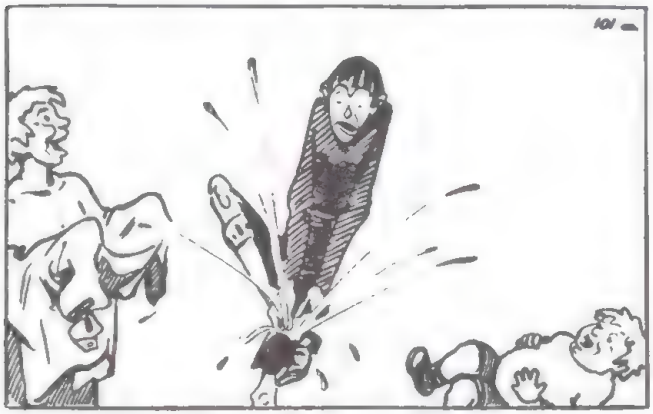

Toen 't koksmaatje zijn hemd aantrok, bleef hij als een malle met z'n armen staan zwaaien en stompen en hij zei allerlei onbeleefde woorden tegen het sporthemd, dat hem als een zak over het hoofd spande.

'Wat is er toch?' vroeg Bonestaak lachend, die op z'n gemak z'n kousen aantrok.

'k Weet 'et niet,' schreeuwde het Kalkhoofd nijdig. 'Ik kan het gat van de mouwen niet vinden!'

En hij rukte en stompte zo kwaadaardig, dat het overhemd ervan kraakte.

Toen wurmde hij met veel moeite zijn hoofd en zijn armen uit het hemd en keek eens nauwkeurig wat er was: hij begon wantrouwig te worden. En jawel: de mouwen waren met touwtjes net onder de ellebogen dicht gebonden.

Dat had Bulletje 'em natuurlijk geleverd, uit wraak. Hij zat stilletjes in z'n eigen te lachen, dat z'n ronde schouders ervan schokten. Bonestaak vond het een pracht van een mop en lachte, terwijl 't Kalkhoofd met tanden en nagels de knopen uit de touwtjes peuterde en vals naar Bulletje loerde.

Maar Bonestaak had te vroeg gelachen, zoals hem wel meer overkwam. Toen hij met 'n vaartje in z'n schoen schoot, siste en spatte het water ineens venijnig tussen de vetergaatjes door tot halverwege zijn kuiten. Zijn pret was ineens over en met een verbluft gezicht keek hij naar z'n been, waar het water aan alle kanten afsieperde.

Bulletje, die hem dat koopje natuurlijk ook geleverd had, hield het niet langer uit en liet zich achterover in het gras rollen om eens naar hartelust uit te lachen.

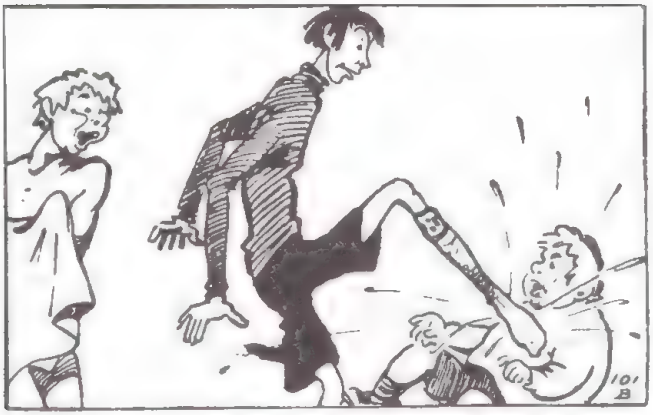

't Koksmaatje kon van de lach de knoopjes niet uit de touwtjes krijgen en Bonestaak trok haastig z'n schoen weer uit en sloeg met een vies gezicht z'n voet een paar keer naar voren, dat de druppels in een nijdige boog van z'n tenen spatten. Dat bracht hem op een idee, en gauw herhaalde hij die beweging nog eens vlak bij Bulletjes schaterend gezicht in het gras. Bulletje maakte vlug een paar buitelingen om uit de buurt te komen en toen lachten ze alle drie en de vrede was weer getekend

Nog een hele poos speelden de kameraads in het uitgestrekte park en Bulletje en Bonestaak moesten telkens even hun schrik overwinnen als ze samen stoeiend door het lekkere gras onder de hoge bomen rolden en ze merkten, dat er een agent op een afstandje naar hen stond te kijken. Maar nooit kregen ze een schrobbering of werden ze weggejaagd.

Eindelijk zei 't koksmaatje, dat ze nou maar weer de stad in moesten gaan en wat eten.

'Daar zeg je zowat,' zei Bonestaak, 'ik rammel van de honger.'

'O,' kwam Bulletje onnozel, 'ik dacht al dat het je magere botten waren, die zo rammelden.'

'Hij zeit wat!' schimpte Bonestaak. 'Zo'n eeuwige hongerlap als dát is! Kijk 'em aan, Kalkhoofd, zie je wel, dat ie scheel kijkt van de honger?'

En 't Kalkhoofd, na een nauwkeurig onderzoek, verklaarde, dat Bulletje minstens zes dagen in de andere week keek.

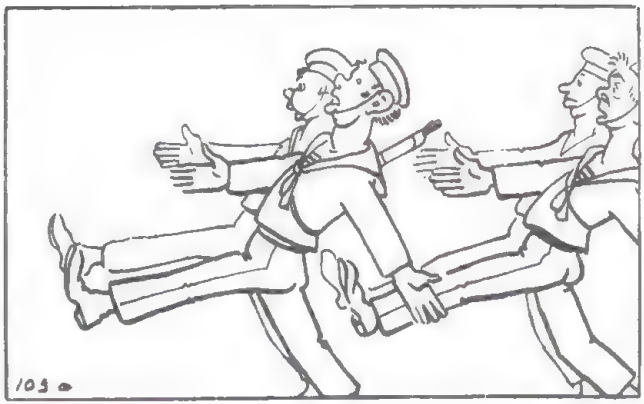

Toen ze onder de marmeren poort doorgelopen waren, die aan de ingang van het Hyde-park staat, zagen ze ineens een vreemd schouwspel: een hele troep jongetjes en jongens kwamen midden over de brede weg aangemarcheerd, keurig in de maat, muziek voorop. De knapen hadden een soort matrozenpakjes aan en de meesten droegen een kleine buks over de schouder, een echt geweer. En ze stapten als volleerde soldaten, één, twéé! één, twéé! . . .

'Dat zijn de sea-scouts,' zei 't Kalkhoofd, 'die oefenen d'r eigen alvast, tegen dat ze later in de oorlog d'r eigen in stukken maggen laten schieten.'

'Vinden d'r vader en moeder dat goed?' vroeg Bulletje. 'Wij mogen thuis nooit soldaatje spelen.'

'D'r vader en moeder vinden 't prachtig,' zei 't koksmaatje, 'die zijn d'r trots op.'

'Wat een idioten,' riep Bonestaak en hij keek spottend naar de kleine eigenwijze prutsmatroosjes, terwijl Bulletje schuin tegen hem aan stond en de trotse lilliputters uitlachte.

Op de hoek van een straat zei 't koksmaatje: 'Willen jullie nou es een held zien?'

'Een held?!' riepen Bulletje en Bonestaak tegelijk, en ze dachten aan schitterende verschijningen, aan Jan van Schaffelaar, aan De Ruyter, aan Napoleon en Van Speijk. Zouën er hier zo maar helden op straat rondlopen? Ze keken naar alle kanten, maar ze zagen niets, dat ook maar op een held geleek.

'Kijk daar, op de rand van 'et trottoir,' zei 't Kalkhoofd.

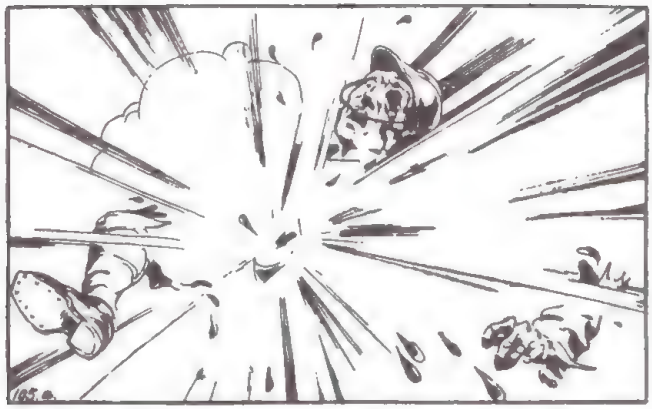

En daar zagen de jongens een wonderlijk overblijfsel van een mens. Hij had geen benen meer en maar één arm en z'n ene oog was dicht en leeg. Op z'n borst had hij een hele laag gekleurde lintjes. Op zijn hoofd stond een soldatenpet en in zijn enig overgebleven hand hield hij een blikken busje, zoals de orgeldraaiers hebben om centen in op te halen. Hij zat op een plankje met wieltjes er onder en schudde telkens met zijn centenbakje om de aandacht van de voorbijgangers te trekken.

Bonestaak en z'n vriendje keken vol medelijden naar de arme verminkte bedelaar en Bulletje fluisterde: 'Waarom noem je die stakker een held?'

'Wel,' zei 't koksmaatje, 'hij heeft toch in de grote oorlog* zoveel heldendaden bedreven: kijk maar naar zijn borst, al die lintjes betekenen veldslagen en ridderordes. Zijn benen en z'n arm en z'n oog heeft-ie in de strijd voor het vaderland verloren. Dát is toch zeker wel een held!'

Bulletje en Bonestaak stonden sprakeloos. Ze hadden zich een heel ander idee gevormd van een held en gedacht, dat ze juichen zouden als ze er ooit een zagen.

'Vin je 't nou niet mooi, een held te zien?'

''t Is afschuwelijk,' zei Bonestaak. 'En waarom bedelt die man nou? Als-ie toch zoveel heldendaden bedreven heeft!'

'Ja,' zei 't Kalkhoofd, 'dat komt omdat 'et lieve vaderland wel graag heeft, dat je je armen en je benen laat afschieten, maar dan moet je later zelf maar zien hoe je door de wereld scharrelt!'

* De Eerste Wereldoorlog, 1914—1918.

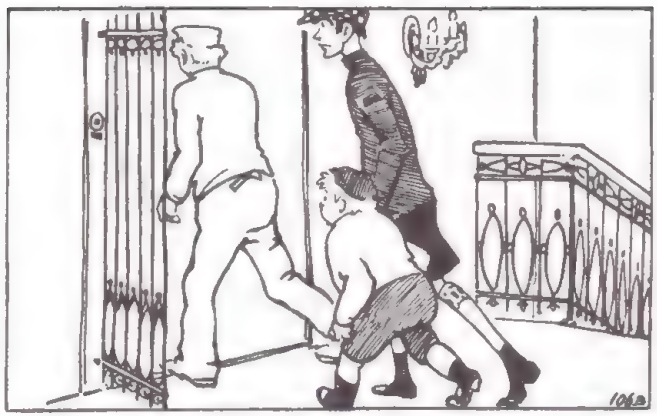

Bulletje en Bonestaak stopten gauw allebei wat in het blikken busje van de ongelukkige verminkte. Die keek hen met zijn ene oog droevig aan en zei wat in 't Engels, dat ze niet verstonden. Met tranen in de ogen liepen de jongens beschaamd door en ze waren al een heel eind verder, eer ze weer goed zien konden, wat er om hen heen gebeurde. Ze waren danig teleurgesteld bij het zien van hun eerste held en wisten niet, wat zij ervan denken moesten.

'Ja, jongens,' zei het koksmaatje troostend, "t is in de wereld niet allemaal zo mooi als ze 't je wijs willen maken . . . En nou gaan we 'es fijn wat bikken!'

Hij bracht hen naar een reusachtige verzameling gebouwen, waar overal 'Selfridge' op stond. Je mocht zo maar in die uitgestrekte winkels rondlopen, waar je alles kopen kon. Achter 't Kalkhoofd aan kropen ze in een lift en daar gingen ze naar boven. Bulletje stootte zijn vriend aan en wees op de liftjongen.

De liftjongen droeg een geel-witte jas en een brede pofbroek van dezelfde kleur. Maar onder zijn grote witte pet kwamen dichte, lange krullen uit.

'Meisjeshaar,' zei Bulletje met verschrikkelijke minachting.

De koksmaat lachte.

"t Is ook een meisje,' zei hij. Bulletje keek haar eens aan en zei met nog veel groter minachting: 'Met een jongensbroek aan!'

Met een schok hield de lift stil.

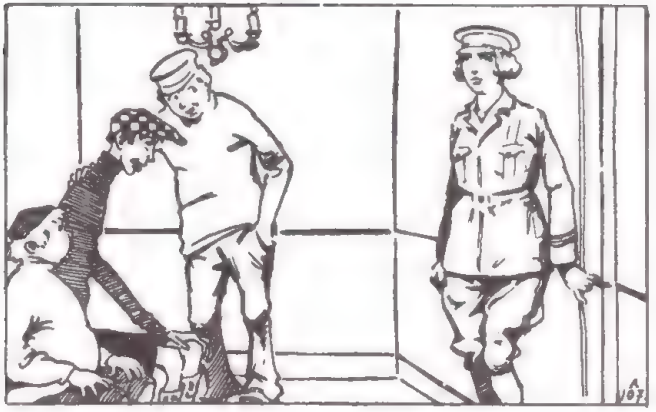

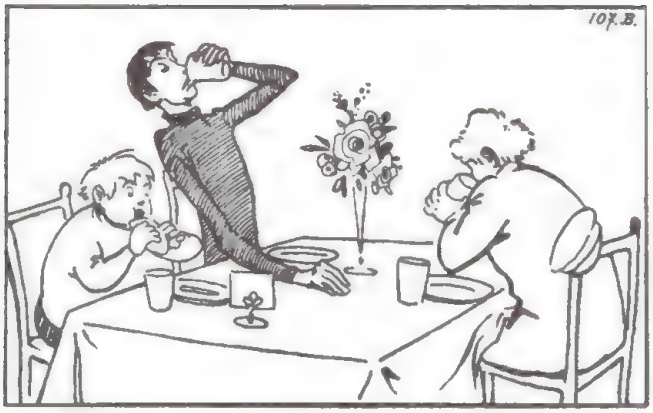

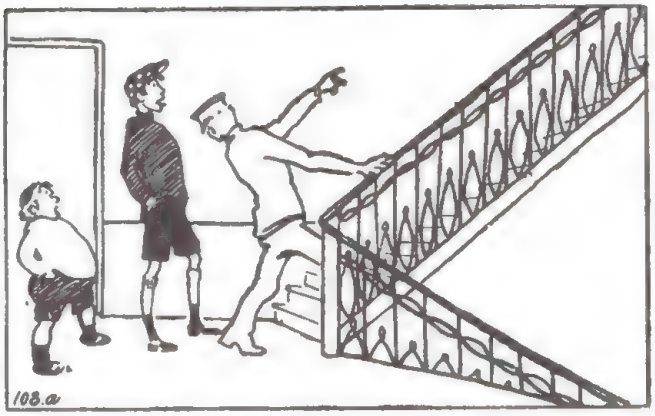

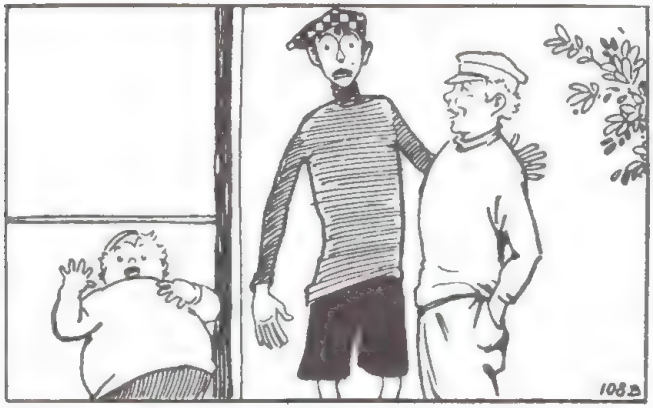

De liftjongen, die een meisje was, schoof het deurtje open en lachte vriendelijk. Ze had van Bulletjes minachtend gebrom niets verstaan en liet de knapen zo vriendelijk uit, alsof ze haar een grote dienst bewezen hadden.

Spoedig zaten de vrienden in de uitgestrekte lunchroom en dronken melk en aten er broodjes bij met een eetlust als uitgehongerde wolven. En toen ze dik en rond waren en Bulletje glom van voldaanheid, zei de koksmaat: 'En nou gaan we eens naar de tuin kijken.'

Bulletje en Bonestaak zochten naar de lift of de trap om naar beneden te gaan, maar de koksmaat zei: 'Nee, jongens, niet naar beneden . . . naar boven moeten we.'

'Je zei toch: de tuin?' vroeg Bulletje.

'Ja,' lachte de ander, 'dat zei ik. Maar die is hier op het dak.'

Bulletje keek wat dom en wou weer gaan vragen, maar hun gids zei kortaf: 'Hou je kaken maar op mekaar en kom mee.'

Tegen zulke vriendelijke woorden waren de kornuiten niet bestand en dus klommen ze achter 'et Kalkhoofd aan de trap op. Ze geloofden er nog niet veel van, maar je kon nooit weten: ze waren immers in een vreemd land!

En jawel! Daar vonden ze warempel op dat dak een grote tuin met bloemen en groen, overal grindpaadjes en zelfs was er een stromend watertje en een kleine vijver!

Het koksmaatje moest lachen om de verbaasde gezichten van Bulletje en Bonestaak.

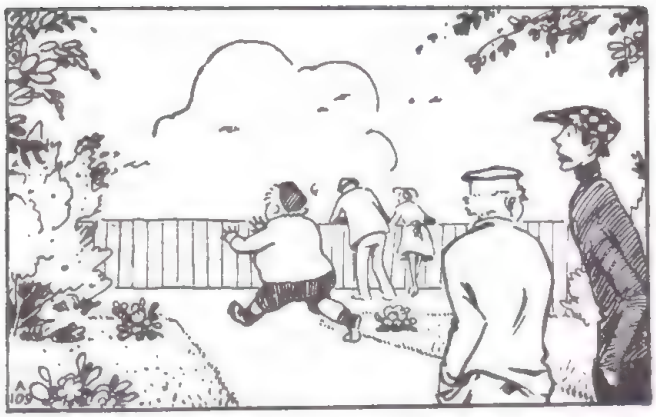

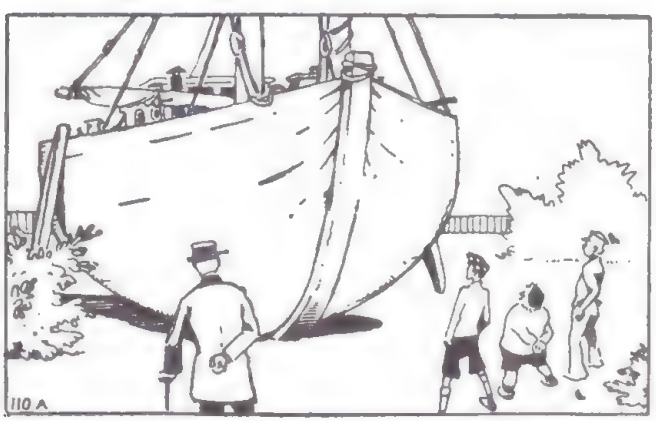

'Jéminee!' riep Bulletje en stak zijn armen omhoog van louter bewondering. 'Zowaar een echte tuin!'

En hij holde de paadjes af, naar een hekwerk, dat op de rand van het dak stond. De anderen volgden hem en daar stonden ze, hoog boven de andere huizen en keken over Londen, dat als een dampende zee met stenen golven onder hen lag. Overal huizen en torens en grote gebouwen, zover je maar zien kon.

'Wat een reuzenstad!' riep Bonestaak in verrukking. 'Nog groter dan Amsterdam!'

'Tien maal zo groot,' zei de koksmaat, 'd'r wonen in Londen net zoveel mensen als in heel Nederland.'

'Dat geloof ik niet!' riep Bulletje.

'Tel ze dan maar na,' grinnikte Bonestaak.

'Doe 'et zelf,' zei Bulletje nijdig terug.

'Niet nodig,' lichtte Bonestaak in, 'ik geloof 'et zo wel.'

De kleine dikzak keek boos, maar het Kalkhoofd lachte en zei: 'Nou geen ruzie maken zo hoog in de lucht. Kom mee, dan zal ik jullie wat bijzonders laten zien.'

Toen bracht de koksmaat hen om een hoek naar een ander gedeelte en daar lag zowaar een hele zeilboot, met roer, masten, opgerolde zeilen en alles.

'Bekijk die boot maar es goed,' vertelde het Kalkhoofd. 'Die heeft meer gezien, dan jullie en ik. 't Is de boot van Shackleton, die beroemde Zuidpoolreiziger. Daar heeft-ie mee in de IJszee gezworven, weken lang, om z'n kameraden te zoeken. Als dat bootje eens vertellen kon!'

Vol eerbied bekeken Bulletje en Bonestaak het verweerde vaartuig.

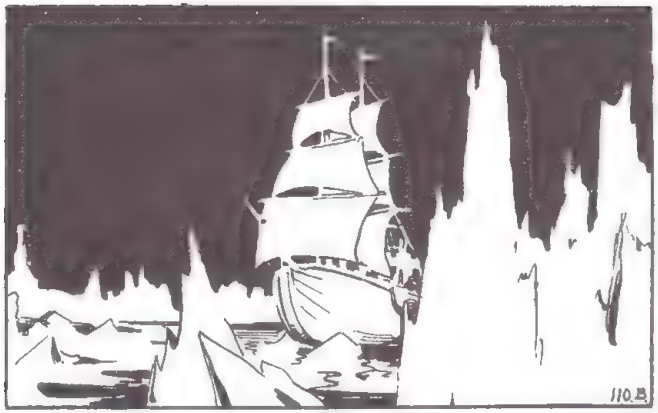

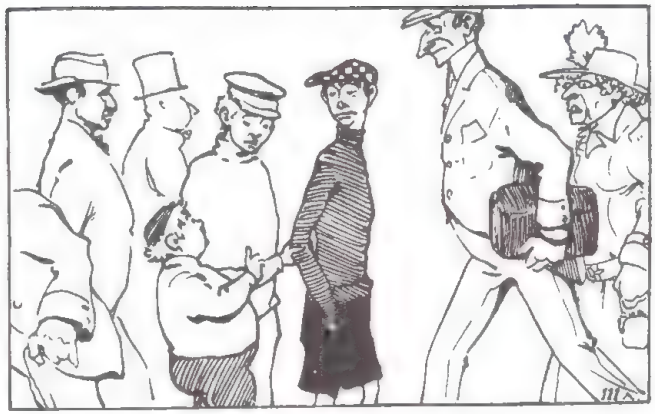

Dat bootje had veel meegemaakt. Stormen en sneeuwjacht in de Poolstreken . . . Als je al de avonturen eens kon horen vertellen, die de mensen in die boot beleefd hadden!

Toen stak Bonestaak z'n hoofd vooruit en zei verwaand: 'Nou ja . . . wacht maar! Wij zullen ook nog wel de nodige avonturen beleven. En wie weet wat ze dan van ons nog es op 'et dak van de Bijenkorf in Amsterdam zetten.'

Daar troostten de jongens zich dan maar mee. Ze keken overal nog eens rond en klommen toen weer naar beneden.

Op straat bleef Bulletje ineens staan en zei: 'Zeg, Bonestaak, weet je nog wel, dat de meester op school vertelde van de hangende tuinen van Babylon? Die waren ook op het dak! Op het dak van het paleis.'

'Ja,' zei Bonestaak, 'dat is zo. Dan hebben we nou ook een hangende tuin gezien! Alleen niet van Babylon.'

'Van Baby-Londen,' zei 'et Kalkhoofd en Bulletje gaf 'em een stomp, omdat-ie zo flauw was.

'En wat nou?' informeerde Bonestaak.

'Ga mee,' zei 'et Kalkhoofd. 'Dan gaan we met de underground naar 'et Brits Museum.'

'Met de wat?'

'Met de underground . . . de onderaardse spoorweg.'

'Hoera!' riep Bulletje. 'Da's jofel! Onder de grond door!'

Snel liepen ze achter de koksmaat aan, een station binnen. Hij kocht drie kaartjes en toen liepen ze een hoop trappen af, tot ze op een perron kwamen, diep onder de grond. Er waren veel mensen. Overal brandden de lampen, want 't was daar natuurlijk altijd nacht.

Ineens kwam met een vreselijk geraas een trein uit een donkere tunnel schieten en stopte vlak voor de jongens. Stemmen schreeuwden, deuren werden opengerukt en alles ging zo haastig in zijn werk, dat Bulletje en Bonestaak al in een hoekje gedrukt zaten en de trein alweer in een donker gat wegschoot eer ze goed wisten, wat er eigenlijk gebeurde. En daar stoven ze voort! De trein raasde en kletterde en dicht bij de ramen zagen ze de ronde wanden van de onderaardse koker, waardoor ze met razende snelheid reden.

'Gek, he?' zei Bulletje, 'zo diep onder de grond in een trein te zitten.'

'Stel je voor,' kwam Bonestaak, 'dat de tunnel inzakt! Dan word je levend begraven . . . stik je onder de aarde . . . Brrr!'

'Zeg, hou op asjeblieft,' bromde Bulletje en hij kreeg een raar gevoel in zijn buik.

'Word je net zo beroemd als Albrecht Beyling,'* plaagde Bonestaak voort. Toen gaf Bulletje hem stiekem een schop. Bonestaak riep: 'Au!' De conducteur keek ernstig. En de vrienden zagen ineens met onschuldige gezichten het raam uit.

* Albrecht Beyling, schout van Gouda, werd in 1425 te Schoonhoven levend begraven tijdens de Hoekse en Kabeljauwse twisten.

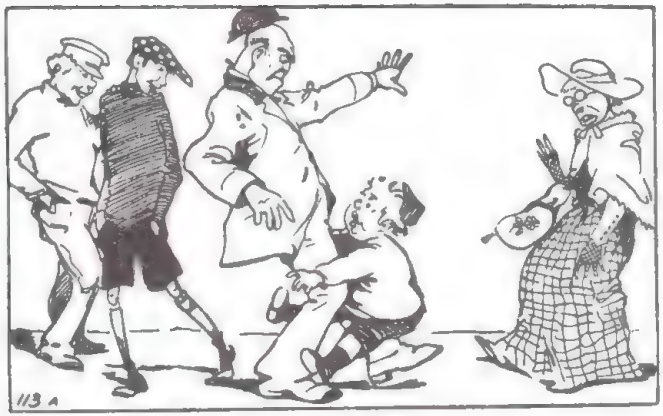

Met razende snelheid schoot de onderaardse trein door de donkere kokers van station tot station en spoedig waren ze waar ze wezen moesten en stegen weer op naar de bovenwereld. Het zonlicht prikte in hun ogen, maar ze waren toch stilletjes blij, dat ze niet meer in die griezelige, donkere tunnels zaten.

Half verblind door het licht liep Bulletie tegen een man op en kreeg meteen een klap om z'n oren, dat-ie suizebolde.

Hij maakte zich gereed om vreselijk uit te varen, maar de man was al tussen de andere mensen verdwenen.

Zo mopperde Bulletje maar tegen zijn vrienden en de bewering van Bonestaak, dat het niet zo heel erg was,

'Hier wel,' zei de koksmaat. 'In Holland niet, maar hier troostte hem volstrekt niet. Maar reeds stonden ze voor het kolossale Britse Museum en toen was Bulletje zijn schrik en zijn boosheid meteen vergeten.

'Mogen jongens daar zo maar in?' vroeg Bonestaak wantrouwig.

wel.'

'Fijn,' vond Bulletje. 'Hier mogen de jongens alles. In Holland mag je niks.'

'Eigen schuld,' zei 't Kalkhoofd. 'In Holland zitten de jongens overal aan en vernielen alles. Hier houen ze rustig d'r fikken thuis.'

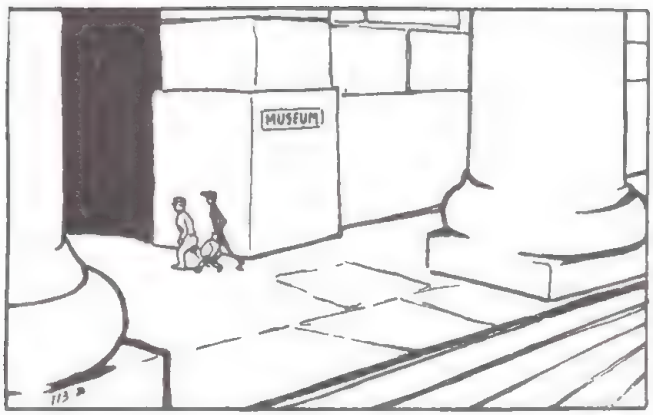

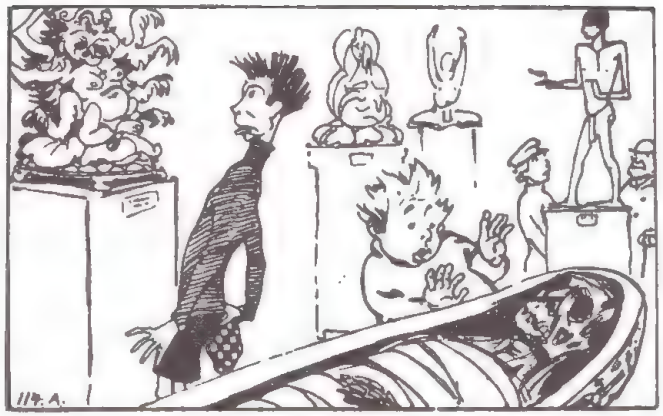

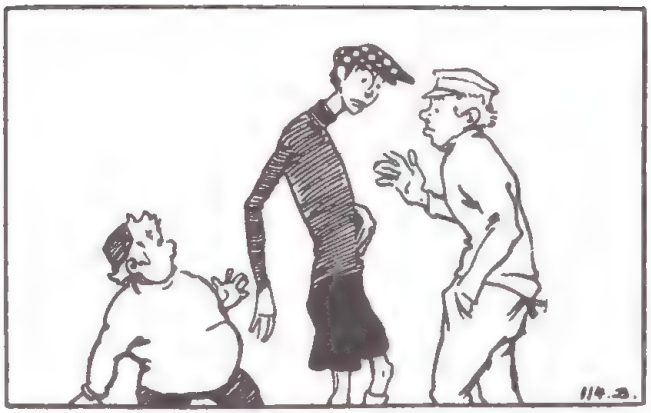

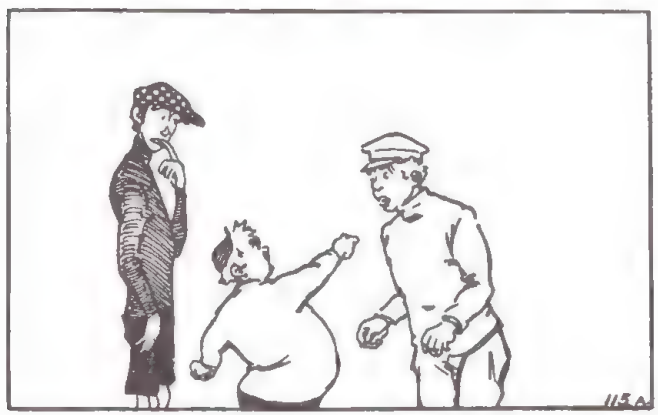

Het Brits Museum beviel de jongens maar half. 't Kwam misschien ook, omdat de koksmaat hen in de zalen bracht, waar allerlei verschrikkelijks te zien was. Bulletje werd bleek van akeligheid bij de mummies uit Egypte, lijken van mensen, die al duizenden jaren dood waren. En Bonestaak griezelde bij de Indische afgodsbeelden met woedende gezichten, dreigend slagtanden en een hele massa grijparmen. Goed om nachtmerries van te krijgen, vond hij.

Ze zwierven een poosje rond, maar het stond er zo vol met allerlei merkwaardigheden, waar ze niet 'et minste begrip van hadden, dat ze ten slotte maar weer naar buiten gingen.

'En nou wordt 'et tijd, dat we naar boord gaan,' zei de koksmaat. 'Misschien zijn we toch al te laat en is de "Herkules" al vertrokken.'

'Ben je helemaal!' riep Bulletje en hij werd rood van de schrik. 't Kalkhoofd trok een bedenkelijk gezicht.

'We zijn een reuzeneind van de haven,' zei hij twijfelachtig.

'Vooruit!' schreeuwde Bonestaak. 'Laten we gauw maken, dat we aan boord komen!'

'En as-t-ie weg is,' riep Bulletje half huilend, 'as-t-ie weg is . . . dan is 'et jouw schuld, lelijke kalkkop, . . . en dan zal je-n-es zien, wat we met je doen.'

'As je me maar niet opeet,' zei het Kalkhoofd op spotachtig smekende toon, 'anders roep ik m'n grote broer d'r bij, je weet wel, die weesjongen, die draadnagels pruimt.'

De kleine Bul stampvoette van kwaadheid.

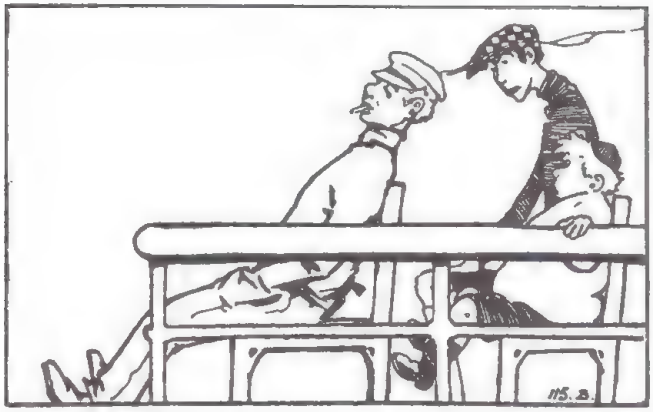

Het Kalkhoofd stapte rustig op een autobus af en klom er op. Bulletje en Bonestaak volgden hem op de voet, maar heel wat minder rustig. Ze zagen een klok, die op vijf uur stond. En wie weet, hoe ver ze wel van de haven waren. O, o! als ze toch eens te laat kwamen! En die koksmaat zat maar doodkalm op zijn bankje en keek rond en rookte een sigaretje. Op zijn dooie gemak! Zo'n ellendeling! Bulletje en Bonestaak zaten geen ogenblik stil van opwinding en ze zagen niets van de stad, zo bang waren ze.

Toen ze uit moesten stappen was er in velden of wegen nog geen haven te zien, wel een groot plein met een hoge zuil en standbeelden.

'Het Nelsonmonument,' wees de koksmaat aan.

'Loop naar de maan met je Nelsonmonument!' schreeuwde Bonestaak. 'Waar is de "Herkules"?'

'In de haven,' vertelde het kalme Kalkhoofd. 'In de haven. Ga maar mee, dan nemen we hier een nieuwe autobus.'

En weer hobbelden ze straten door en pleinen over en keken met grote, verlangende ogen, of ze nog niet iets van de 'Herkules' in de gaten kregen.

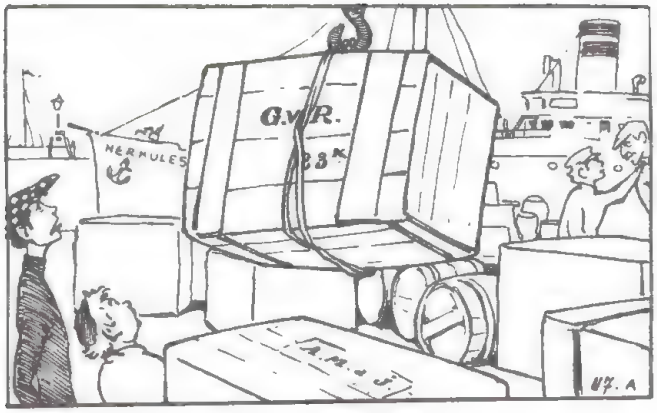

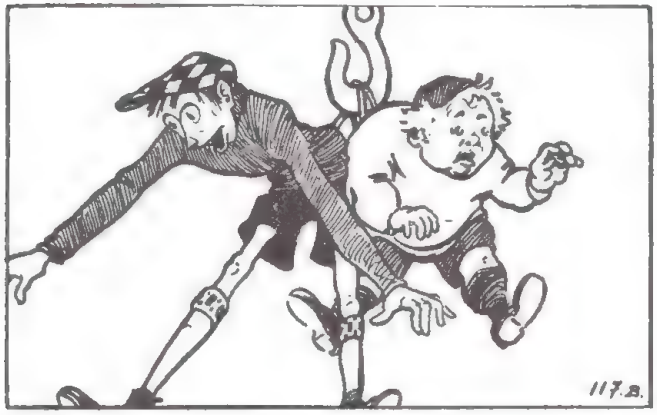

En eindelijk, eindelijk sloegen ze een hoek om en daar zagen ze schepen, masten, schoorstenen . . . Daar was de haven.

Bulletje en Bonestaak sprongen van de autobus, zodra hij stil stond en renden langs de kade, voor de koksmaat uit, die met z'n handen in z'n zakken fluitend achteraan kwam. De 'Herkules' lag nog rustig op z'n plaats. Ze waren zelfs nog bezig, pakken goederen in te laden.

'Je hebt ons voor de gek gehouden!' riep Bulletje.

Kalkhoofd lachte en zei: 'Jullie maakt je ook zo gauw zenuwachtig!'

De jongens waren veel te opgelucht om kwaad te worden. Ze lachten maar eens en hadden wel kunnen zingen van blijdschap en nog nooit hadden ze de 'Herkules' zo'n mooi schip gevonden! Hun vaders zagen ze aan boord, druk bezig met bevelen te geven en toe te zien, dat de lading goed opgeborgen werd.

Belangstellend keken ze toe, hoe de kraan telkens heen en weer zwaaide van de kade naar de boot en terug.

De koksmaat stond te smoezen met de kraanvoerder en na een poosje wenkte hij de twee vrienden.

Die kwamen toelopen om te zien wat er was. Juist kwam de kraan met de slingerende ketting en de grote haak weer naar de wal gedraaid. En zonder verdere praatjes voelden Bulletje en Bonestaak zich elk door een paar sterke handen aangrijpen en een ogenblikje later hingen ze schreeuwend en spartelend met hun broekriem aan de haak, zweefden in de lucht, en vlogen met een sierlijke zwaai over het water naar het schip. Dat was een schrik!

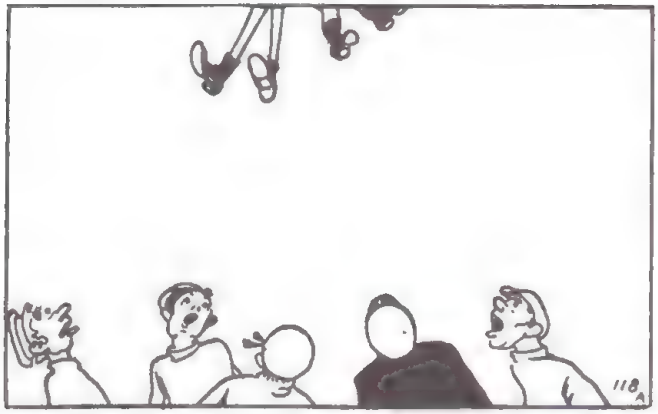

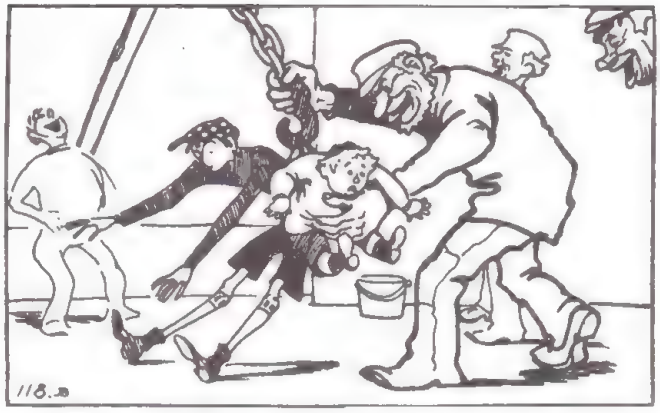

Verbaasd keken de matrozen en de werklui aan boord op, toen het schreeuwende vrachtje naar hen toegezwaaid kwam. Maar toen begon alles te lachen en de kapitein riep tegen de stuurman:

'Het zijn onze lieve zoontjes maar!' en hij voegde erbij: 'Welkom, schattebouten!'

De bootsman greep de ketting en daar hingen de makkers te draaien en te spartelen boven het diepe, donkere gat van het scheepsruim.

'Moeten ze bij de kisten gestouwd worden of maar weer in de kolenbunkers?' vroeg de bootsman, en de matrozen sloegen zich op de knieën van het lachen. Ook aan de wal was de pret groot en het Kalkhoofd danste op een been rond en zong het schone lied van: 'Zwaluw, waarheen is uw vlucht?'

Toen ze allemaal genoeg gelachen hadden, lieten ze Bulletje en Bonestaak op het dek zakken en maakten hun riemen van de haak los.

'Wel, dat was een aardig luchtreisje, niet?' vroeg de stuurman aan de jongens, die bibberend van de schrik op het dek stonden en nog niet goed wisten, wat er eigenlijk met hen aan de hand was.

Bonestaak herstelde zich het eerst. Hij stak zijn vuist op tegen de koksmaat, die er onnozel bij stond te kijken, en riep: 'Da's gemeen! Maar ik krijg je wel, mannetje! Wacht maar!'

En de kapitein zei kalmerend: 'Ja jongeheren, op zee en in de haven pakken ze je niet met zijden handschoentjes aan. Daar moet je maar aan wennen.'

I . . . i . . . ik dacht . . . ik dacht . . . dat de wereld verging,' stotterde Bulletje. 'Wa . . . wa . . . wat een . . . wat een gemeen loeder i . . . is . . . is die Kalkhoofd . . .

De vreugde van de onbarmhartige matrozen groeide en de stuurman zei, om er een eind aan te maken: 'Gaan jullie maar naar de kombuis. De kok heeft een warm restje voor jullie bewaard. Vooruit, uit de voeten, je staat hier in de weg.'

En achtervolgd door een daverend gelach gingen Bulletje en Bonestaak met knikkende knieën op weg naar de kombuis.

De kok stond in de deur van de kombuis. Hij had alles gezien en hield zijn dikke buik vast van het lachen.

'Wel! wel!' proestte hij. 'Wat hebben jullie daar een mooi luchtreisje gemaakt! Nou, nou, jullie houen van de kortste weg, hoor!'

De jongens begrepen maar niet, wat er nou eigenlijk voor lolligs aan die gemene streek van het koksmaatje was en scholden op die verrajer. En de kok zei bemoedigend: 'Ja, dat is me d'r eentje! Die zal jullie nog wel es meer een poets bakken.'

'Of wij hem,' bromde Bonestaak grimmig. 'Wacht maar, die is nog niet van ons af . . .'

'Nee, vast niet,' zei Bulletje wraakzuchtig. 'Is-t-er nog wat te eten, kok?' en hij keek hongerig in de kombuis rond.

Dat viel mee. De kok had balletjes gehakt gebraden en aardappelen en groente en zelfs nog een lekker puddinkje toe. Dat hielp de jongens en vooral Bulletje over veel narigheid heen en de kok verbaasde zich over de snelheid, waarmee zijn heerlijkheden verdwenen.

Juist toen ze het vet van hun kin veegden en welvoldaan over hun buik streken, zuchtend van genot, kwam de koksmaat met een doodonschuldig gezicht de kombuis binnen.

'Heb je voor mij nog wat te schaften?' vroeg hij onnozel aan de kok.

Bulletje en Bonestaak keken hem verontwaardigd aan: hoe kon iemand zo brutaal zijn en net doen of er niks gebeurd was.

'Zo, jochie,' zei Bonestaak dreigend, 'ben je daar? ... Eigenlijk moest ik je aan je benen buiten boord houden, vijf minuten met je kop onder water.'

De koksmaat lachte, boog zijn arm en tikte op zijn spieren. Toen stak hij een balletje gehakt heel in z'n mond, kauwde en ... holde de kombuis uit om het uit te spuwen: Bulletje had er handig een dikke klodder sterke Engelse mosterd aan gesmeerd.

Bij de verschansing stond het Kalkhoofd en spuwde en hoestte en proestte. Zijn gezicht was vuurrood en dikke tranen puilden uit zijn ogen. Bulletje en Bonestaak stonden erbij en keken belangstellend toe, hoe hij met zijn zakdoek zijn tong en zijn kiezen afveegde.

'Wat scheelt er aan?' vroeg Bulletje medelijdend. 'Zat er een kakkerlak in het gehakt?'

'Loop naar je grootje!' schreeuwde het koksmaatje en hij trok allerlei lelijke gezichten van die hete mosterd.

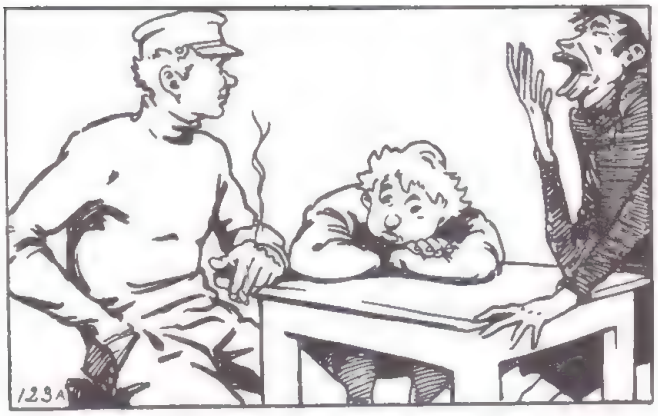

'Da's nou toch ondankbaar,' vond Bulletje. 'Ik dacht: sterke jongens zullen wel van sterke mosterd houden en nou scheldt ie me nog uit op de koop toe.'

'Dat heb je van je goeddoen,' zei Bonestaak met een brede grijns. 'Afijn, we zullen zeggen, dat jij al vast quitte bent met 'em. Mijn portie houdt ie nog te goed.'

De kok lachte, dat z'n gezicht helemaal rood werd en zei: 'Nou, dat spannetje is aan mekaar gewaagd! Daar kunnen we nog plezier van beleven!'

Bulletje en Bonestaak waren zo moe van hun zwerftocht door Londen, dat ze nauwelijks aandacht schonken aan het afvaren van de kade. De zware, brommende stoten van de stoomfluit beantwoordden ze met verschrikkelijke geeuwen. Bij Bonestaaks vervaarlijke gapen, beweerde de koksmaat, dat onze magere vriend zijn kaken zo wijd openspalkte, dat je duidelijk zien kon, wat ie gegeten had, maar Bonestaak was zelfs te moe om te lachen of zich beledigd te gevoelen.

En toen ze de stad achter zich hadden en langzaam de brede rivier afstoomden, dommelden de twee wereldreizigers in een hoekje van de brug in en de kapitein stuurde ze naar beneden, naar kooi. Daar sliepen ze dadelijk in en voelden niet, hoe het schip langzaam aan in de deining van de open zee kwam. En ze hadden er ook geen erg in, dat de wind meer en meer opstak en dat de golven al hoger en hoger opliepen en met de 'Herkules' begonnen te spelen alsof het een lucifersdoosje was.

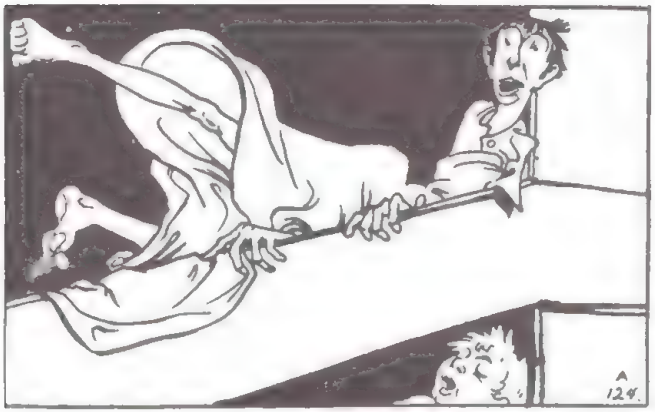

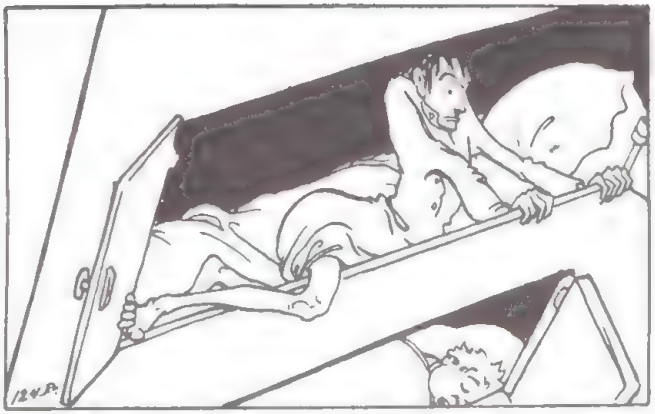

Opeens werd Bonestaak wakker met het idee, dat er iemand bezig was, een zeer onwaardige grap met hem uit te halen. Hij werd met zijn neus dicht tegen de wand gedrukt en wou juist een onvriendelijke opmerking daarover maken, toen hij een duw kreeg de andere kant uit, zodat hij zich met beide handen aan de voorplank van zijn kooi moest grijpen en één van zijn lange benen zelfs over de rand slierde.

'Zeg, schei uit met je lolletjes!' schreeuwde hij woedend en keek slaapdronken om zich heen.

Toen werd zijn hele bed opgelicht en schuin gehouden, waardoor Bonestaak opnieuw naar achteren rolde en zijn neus stootte tegen de achterwand van de kooi. Daar werd hij helemaal wakker van en ineens wist hij weer, dat hij aan boord van de 'Herkules' was. Maar welke grappenmaker was er bezig met zijn kooi op en neer te wippen en hem heen en weer te rollen als een worst in de braadpan? Joepla! daar zwaaide hij weer terug en klemde zich angstig met beide handen vast om niet uit het bed te vallen. Zeker die baldadige Kalkhoofd weer!

Even lag Bonestaak stil en loerde gauw over de rand, om zijn plaaggeest een flinke mep te geven of hem stevig aan z'n haren te trekken. Maar hij zag niemand en zijn bed kwam met een schok in beweging en smeet hem weer terug naar de donkere achterwand. Bonestaak begreep er niets meer van en besloot, kordaatweg uit zijn kooi te springen. Dat deed hij ook, maar toen maakte de vloer net zo'n verraderlijke beweging en onze vriend viel om en rolde zo lang als hij was onder de tafel, waar hij zich verbouwereerd vastklemde aan een poot.

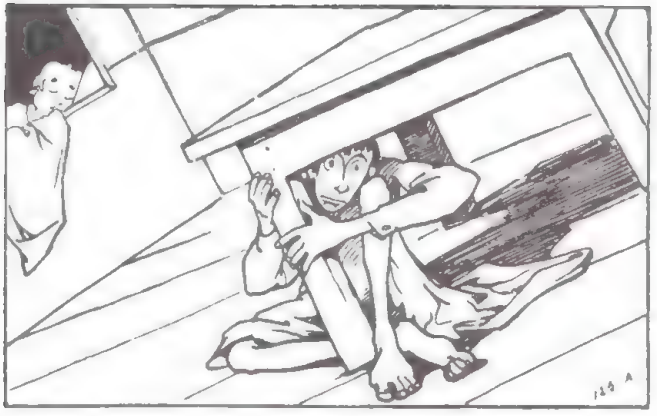

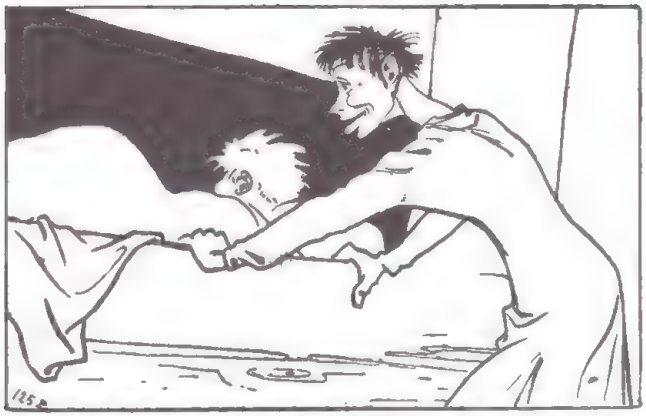

Even keek hij versuft rond. De vloer wipte en kantelde, langzaam en erg zonderling. Alles zwaaide mee, de hele hut was in beweging. Voorzichtig stond Bonestaak op en scharrelde naar de kooien terug om es naar z'n vriend Bulletje te kijken. Met moeite bleef hij op de been en greep zich snel met beide handen vast aan de rand van Bulletjes kooi. En toen schoot hij in een lach, want daar lag zijn rolronde vriend en schommelde vreedzaam heen en weer, lag nu eens met zijn neus tegen de wand, dan weer met zijn gezicht naar voren en sliep door alsof er niets aan de hand was.

Bonestaak trok een stropijltje uit Bulletjes hoofdkussen en kriebelde zijn vriend zachtjes in zijn neus.

'Hatsjie!' niesde het slapende Bulletje, bracht de hand aan zijn neus en wreef als een razende. Toen sliep hij door en rolde naar de andere zij. Een ogenblik later kwam zijn bolle toet weer onder Bonestaaks bereik en gauw stak die het strootje weer in de kleine, dikke mopneus.

'Hatsjiiii!' en weer kwam de hand omhoog en Bulletje trok de onmogelijkste gezichten.

Bonestaak schaterde het uit en meteen kwam Bulletje met een ruk overeind, stootte zijn hoofd, schreeuwde: au! en ging haastig weer liggen. Dat vond Bonestaak zo overdreven grappig, dat hij vergat zich langer vast te houden en z'n handen los liet om ermee op zijn magere dijen te kletsen. Maar juist maakte de hut weer zo'n rare beweging en Bonestaak viel om. Toen dacht hij, dat de wereld verging: Bulletje was met een zwaai uit zijn kooi geslingerd en boven op zijn vriendje terechtgekomen.

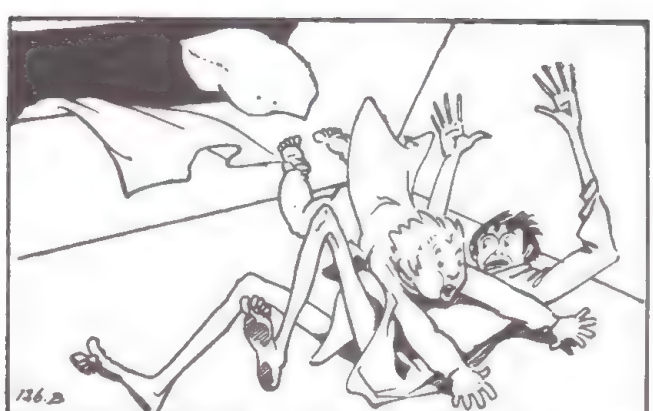

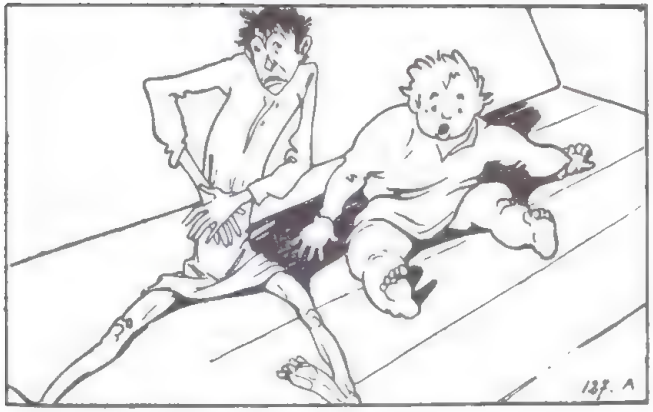

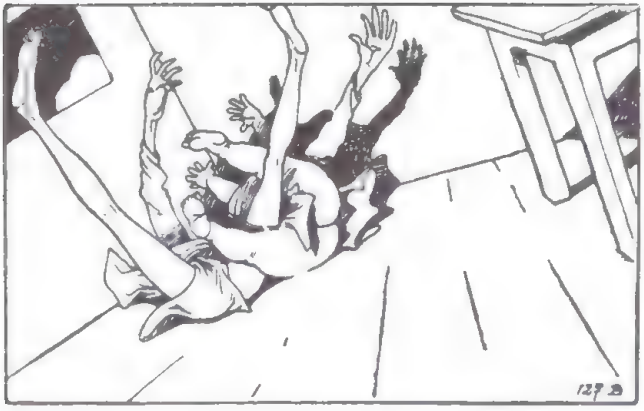

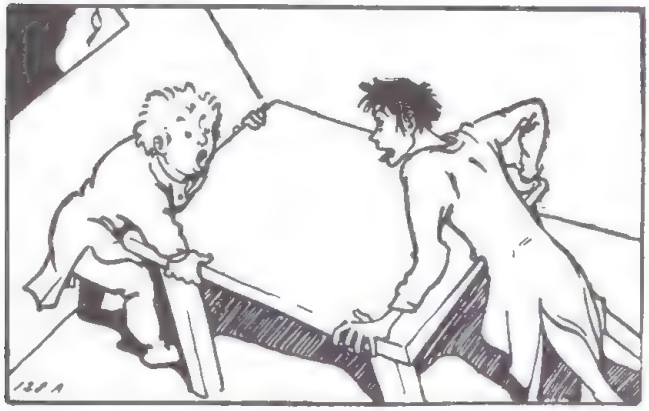

Daar zaten ze naast mekaar, stomverbaasd en niet weinig verschrikt. Bonestaak wreef met een pijnlijk gezicht over zijn buik en Bulletje begreep nog maar altijd niet, hoe hij zo ineens op de vloer terechtgekomen was.

'Stommeling!' schold Bonestaak. 'Kon je geen andere plek uitzoeken om op te vallen, dan precies op mijn buik?!'

'O,' zei Bulletje, die langzamerhand van de schrik bekwam, 'was dat je buik? . . . Ik dacht eigenlijk, dat ik op een wasbord terecht kwam, je weet wel, zo'n ijzeren ding met ribbels.'

Bonestaak ging er niet op in, keek alleen zwart en ging door over zijn pijnlijke buik te wrijven. Bulletje keek eens rond en zijn ogen werden hoe langer hoe groter. Hij stootte zijn vriendje aan en zei: 'Zeg, Bonestaak, kijk es even; net als in dat verhaaltje: de hele hut is stapel dol geworden! Alles danst en wipt en hobbelt . . . Goeie genade, wat is er aan de hand?'

Meteen rolden ze weer om door een valse zwiep van de vloer en het eerste ogenblik wisten ze niet, wat ze denken moesten.

Toen ze eindelijk overeind gekrabbeld waren en ieder aan een andere kant van de wippende tafel zich aan de rand vastklemde, keken ze mekaar ontsteld en verwonderd aan.

'Het schip is betoverd!' fluisterde Bulletje.

Maar op hetzelfde ogenblik hoorden ze buiten een eigenaardig gegier en een geluid van water, dat bruisend over het dek stroomde. Toen begrepen ze het en Bonestaak zei: 'Nee . . . niks betoverd . . . Het stormt . . . Zeg, Bulletje . . . we zitten in een storm, midden op zee! Hoera!'

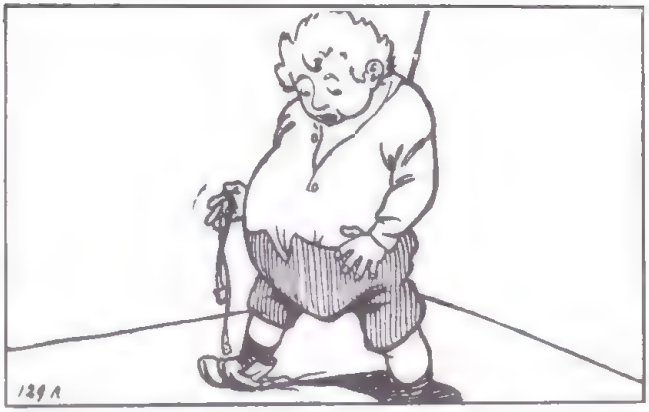

'Fijn,' zei Bulletje, en in de overtuiging, dat nu de avonturen pas goed begonnen, besloten de vrienden, zich gauw aan te kleden en naar dek te gaan om heerlijk van hun storm te genieten.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Hun kousen hadden ze vrij vlug aan, maar toen Bonestaak in z'n broek wou schieten, stak hij zijn been tweemaal in de verkeerde pijp en de derde poging eindigde nog ongelukkiger: hij raakte van de been en schoot met z'n hoofd vooruit in z'n broek. Bulletje had pret voor vier!

Bulletjes pret duurde niet zo heel lang, want toen hij zelf zijn broek aan had, bleek die achterstevoren te zitten en had Bonestaak gelegenheid om zijn dikke vriend uit te lachen. En juist toen de kleine dikzak weer met één been in de broek zat, kwam er een heel harde zwaai en hij rolde als een tonnetje de hele hut door, tot hij tegen de achterwand stuitte. Bonestaak riep of hij uit wou scheien met zijn aardigheden, want dat hij zich anders dood zou lachen.

Bulletje wou wel, maar willen en kunnen is twee: met je ene been in je broek en allebei je handen sjorrend aan de band doe je niet veel. En zo kwam Bulletje met een vaart terugrollen en zette Bonestaak zijn hatelijk gelach betaald, zonder dat hij er zelf iets aan doen kon: hij rolde precies tegen de lange zijn benen en natuurlijk ging die met een klets plat op z'n zitvlak naar de vloer, terwijl Bulletje, voldaan grinnikend, vreedzaam verder rolde, tot tegen de deur, die juist open ging.

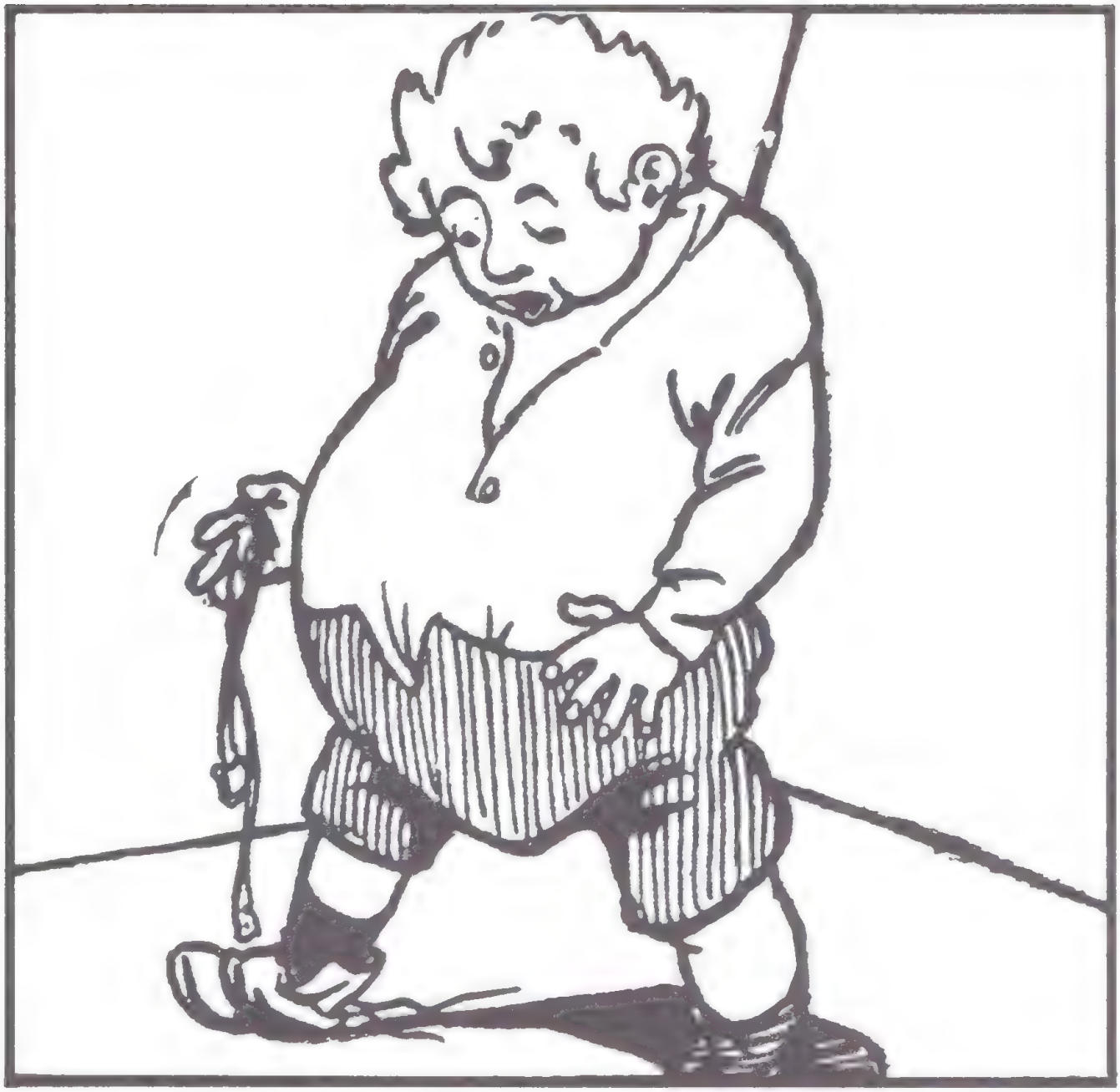

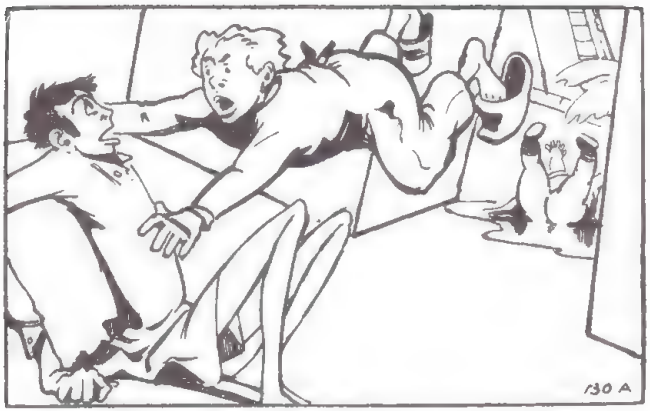

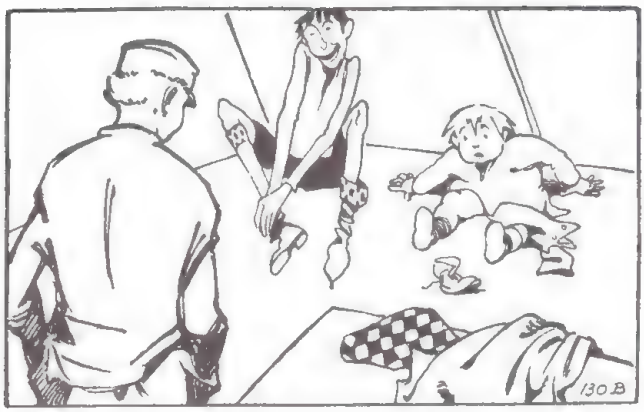

Door de opengaande deur kwam, behalve een harde windvlaag, ook de koksmaat binnen, die over het aanrollende Bulletje struikelde en voorover in de hut viel, terwijl de onweerstaanbare kleine dikkerd over de drempel naar buiten rolde.

Twee tellen later was hij alweer binnen, schreeuwend en klappertandend: net toen hij buiten de deur was, kwam er een klein zeetje over de verschansing en Bulletje had er een flinke gulp van over z'n blote hemmetje gekregen.

Vlak achter Bulletjes natte rug sloeg de wind de deur met een harde klap dicht, wat onze ronde vriend een nieuwe gil ontlokte. Zijn broek sleepte hij aan z'n ene been, kletsnat, achter zich aan en Bonestaaks vreugde was groot. 't Kalkhoofd was opgestaan en vroeg verwonderd, wat ze in 's hemelsnaam voor een spektakel maakten?

'Niks,' zei Bonestaak, 'wij kleden ons enkel maar aan.'

'Maak je daar thuis ook zo'n herrie bij?' vroeg het koksmaatje, maar de jongens vonden die opmerking te flauw om erop te antwoorden.

Bulletje en Bonestaak hielden zich nu krampachtig vast aan de tafel en keken vol verbazing naar de koksmaat, die met z'n handen in z'n zakken rustig naar hen stond te kijken en spotachtig lachte: hij viel niet om, hij hobbelde niet als een dronken man van de ene kant naar de andere. Rustig en vast stond ie daar, net of ie aan de vloer vastgespijkerd was en zwaaide kalm met de vloer mee, net als de tafel en de vastgeschroefde stoelen.

'Waarom rol jij ook niet om?' vroeg Bonestaak afgunstig.

'Zeebenen,' antwoordde de koksmaat glimlachend.

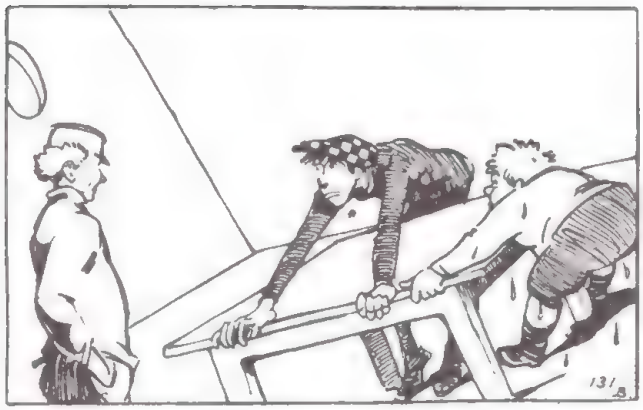

'Opschepper,' bromde Bulletje, maar als ie voelde hoe zijn eigen benen wrongen en draaiden om onder hem vandaan te komen, was ie toch wel erg jaloers op die stevige zeebenen van 't Kalkhoofd.

'Stormt 'et vréselijk erg?' vroeg Bonestaak.

'Ja, zouen we niet gauw schipbreuk lijden?' voegde Bulletje er aan toe. De koksmaat lachte vrolijk, schoof z'n muts achteruit en zei: 'Dooie landkrabben . . . 'et stormt helemaal niet. D'r is alleen een lekker, fris windje.'

Meteen ging de deur weer open en dicht en de stuurman stond in de hut.

'Stormt 'et nou niet, vader?' vroeg Bulletje gauw.

'Wel nee, jò, hoe kom je d'r bij?' zei die minachtend. ''t Waait amper.'

De jongens keken teleurgesteld.

'Daar hoef je zo lelijk niet voor te kijken,' vond de stuurman. 'Zo erg plezierig is dat niet. Wacht maar, dat zul je gauw genoeg ondervinden. Kleed je nou maar es gauw verder an.'

'Ik ben drijf,' protesteerde Bulletje, 'en m'n broek ook,' en noch hij, noch Bonestaak toonde veel lust, de veilige tafelrand los te laten. En die stuurman stond ook al zo rustig rechtop in de wankelende hut, net of 'et helemaal geen kunst was.

Gelukkig hadden de vaders een paar stellen kleren gekocht in Londen en Bulletje kreeg droge spullen. Met de hulp van de koksmaat werden ze toen in hun kleren gehesen en op een stoel gezet, waarna het Kalkhoofd wegging om hun ontbijt te halen.

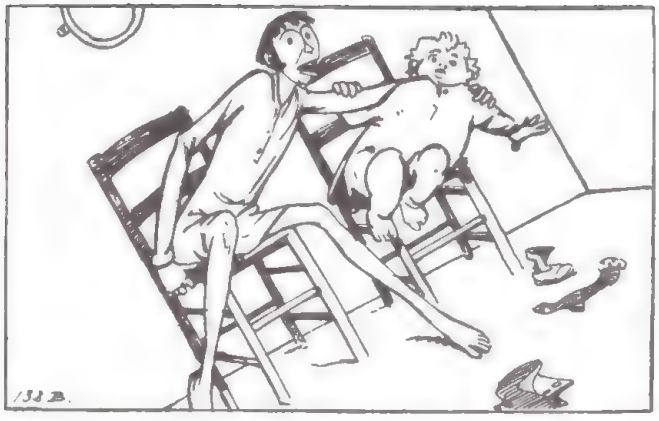

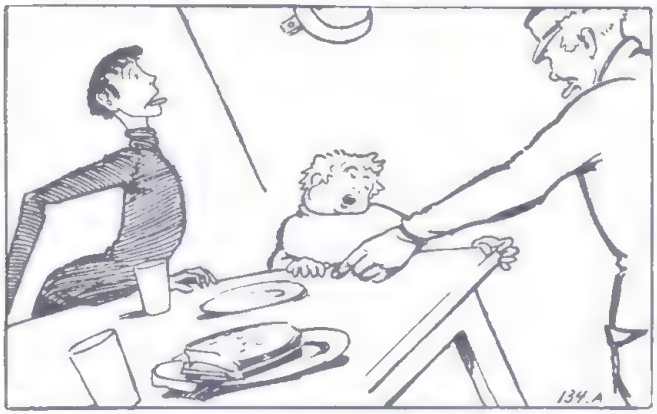

Toen ze even op hun stoel zaten en wat tot rust kwamen na al de verwarring van dat rumoerige ontwaken, keek de stuurman hen eens onderzoekend aan, terwijl hij zijn pijp aanstak.

'Hoe voelen jullie je?' vroeg hij belangstellend.

Bulletje en Bonestaak hielden zich met beide handen aan hun stoel vast en keken eens naar mekaar en dan weer naar de stuurman en heel de hut zwaaide en kantelde en wankelde onder hen en om hen heen.

En beiden voelden ze langzamerhand een heel raar en onplezierig, draaierig gevoel in hun buik komen en ze zagen van mekaar hoe ze stilletjes aan wit om hun neus werden.

De koksmaat kwam terug en bracht melk en gesneden boterhammen met kaas en voor elk een stuk ontbijtkoek.

'Nou maar voorzichtig met eten,' waarschuwde Bulletjes vader. 'Kleine beetjes tegelijk . . . Hou jij 'n oogje op d'r, maatje, want ik moet weer naar de brug.'

En hij ging. Bij de deur keek hij nog es om en schudde meewarig het hoofd.

'Wat bedoelt je vader?' vroeg Bonestaak aan Bulletje, maar die wist het al evenmin en keek vragend naar 't koksmaatje. Die haalde de schouders op, lachte raadselachtig en zei nog raadselachtiger: 'O . . . niks . . . ga nou maar wat eten. Misschien loopt 'et nog wel goed af.'

Bulletje werd bleek van schrik bij dat onheilspellende antwoord en Bonestaak keek ook alles behalve opgewekt. Daarbij kwam dat het draaierige gevoel in hun buik ál erger werd en ze ook zo'n rare duizeligheid in hun hoofd kregen.

Met lange tanden begonnen ze van hun boterham te eten en met een slok melk spoelden ze het brood weg. Het brood leek bitter en de melk zuur en Bulletje beweerde dat de kaas stonk. En met elke hap werden ze akeliger. Een misselijk gevoel kropte in hun keel en ze zagen van elkaar, dat ze al bleker en bleker werden. En die hut wipte en danste en tolde maar voor hun ogen en dat maakte hen zo naar . . . zo naar . . . Ineens sprongen ze allebei gelijk op. 't Kalkhoofd had de deur al opengegooid, greep hen elk bij een arm en . . . daar stonden ze bij de verschansing, met hun hoofd buiten boord.

Bulletje en Bonestaak hadden de zeeziekte te pakken en daar stonden ze nou over de verschansing te hangen en braakten, of er nooit meer een eind aan zou komen. Telkens begon het opnieuw. De tranen liepen met stromen over hun gezicht, hun keel brandde en hun hoofd deed pijn en ze kermden en jammerden en waren zo ziek, als ze nog nooit van z'n leven geweest waren. En telkens als ze dachten, dat 'et nou toch wel uit zou zijn, dat ze nou toch niets meer in hun maag konden hebben, begon het opnieuw en braakten ze weer.

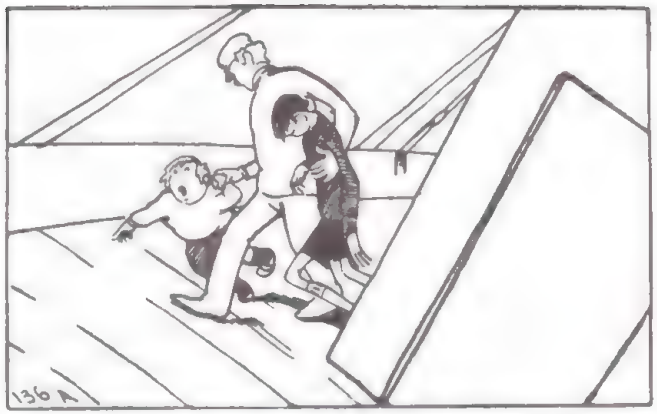

Het koksmaatje klopte de arme stakkers medelijdend op de rug en troostte ze zo goed hij kon.

''t Is niks erg, hoor,' lei hij uit, 'een beetje zeeziekte, dat krijgt iedereen. Dat gaat vanzelf over en dan wor je een zeeman van stavast.'

'Heb jij 'et ook gehad?' vroeg Bulletje met een bibberend stemmetje.

'O jee! Vreselijk! Veel erger dan jullie! Ik ben d'r haast van dood geweest.'

Dat troostte de ongelukkige wereldreizigers tenminste een klein beetje.

Doodsbleek en met een gevoel of ze zo aanstonds zouden sterven, sukkelden Bulletje en Bonestaak over het schip. Ze konden haast niet vooruit komen op het wiebelende dek, dat voortdurend in beweging was door het slingeren en stampen van het schip. Ze liepen aan weerskanten van de koksmaat en klemden zich aan hem vast en strompelden en struikelden of hun benen van stopverf waren. Achter de kombuis, uit de wind, gingen ze op een bankje zitten en ze hielden hun arme, pijnlijke hoofden met de handen vast en zakten scheef tegen elkaar aan.

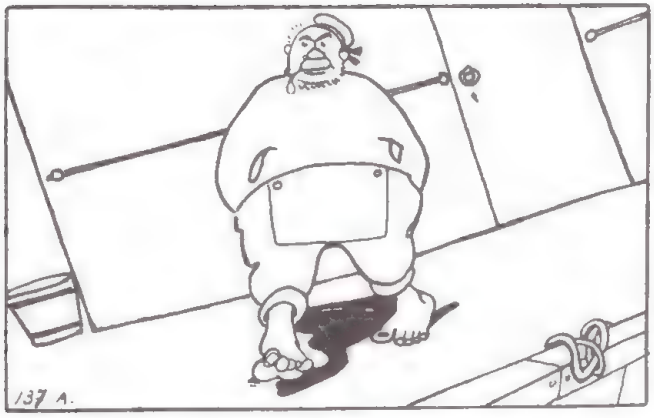

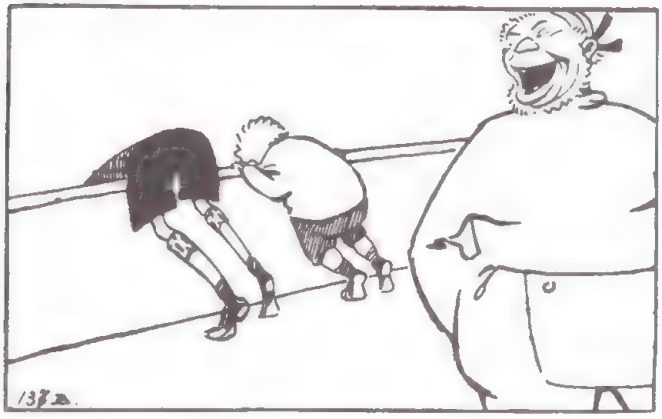

O, o! wat waren die Bulletje en Bonestaak ziek. Al hun plezier, al hun praats waren ze kwijt. Als ze naar de golven keken, die schuimend en bruisend in wilde warreling op het schip aanliepen, het spelend ophieven en weer neerkwakten in de diepte, werden ze nog duizeliger en ook wel eens een heel klein beetje bang. Die groen-glanzende, rollende waterheuvels met hun witte koppen zagen er zo vals uit! En ze bruisten zo gemeen! En de wind zong zo akelig, naargeestig in de touwen! . . . Ieder voor zich zelf dacht: 'Wat ben ik begonnen! Wat ben ik begonnen!'

Daar kwam de ouwe Hein aanstappen, kaarsrecht, rustig, net of het dek onder zijn voeten helemaal niet bewoog. Hij keek eens naar Bulletje en Bonestaak en vroeg toen aan het koksmaatje: 'Wat zijn dat voor een paar vaatdoeken? . . . Dat zijn toch die brasems van eergisteren niet? . . . Ze maken heel geen drukte.'

Bulletje en Bonestaak keken hem met hun draaierige ogen verwijtend aan. Was dat nou een gelegenheid om grapjes te maken?

'Zeg maar niks,' riep de koksmaat. 'Ze zijn zo ziek als katten.'

'Zeeziek?' vroeg minachtend de ouwe zeebonk. 'Weet ik een prachtmiddel voor.'

Hoopvol gingen de hoofden van de jongens omhoog.

'Een stuk lekker vet spek aan een touwtje inslikken,' zei Hein, 'en dan terugtrekken. Ben je overal van af.'

Dat idee maakte onze zieken echter niet beter. Integendeel! Ze moesten gauw opspringen en naar de verschansing hollen. En daar hingen ze weer, kermend en ellendig en de ouwe zeewolf lachte ze nog uit ook.

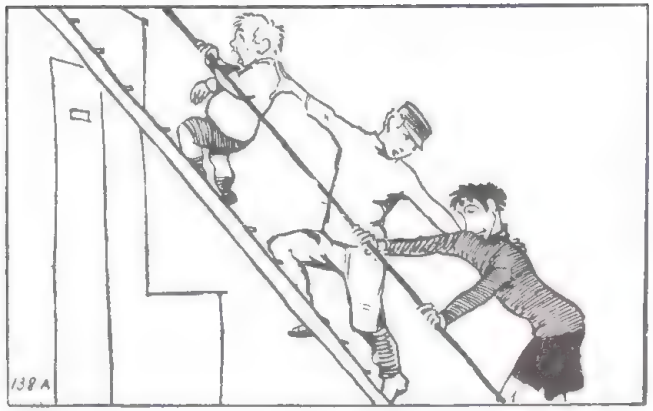

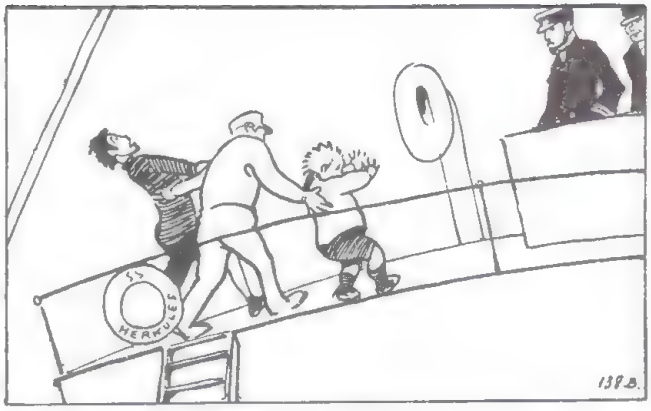

Half dood van uitputting en ellende lieten Bulletje en Bonestaak zich door het koksmaatje mee de trap op zeulen naar de brug. De kapitein en de stuurman waren er allebei. Ze keken naar hun bleke en akelig zieke zoontjes en schenen het geval niet eens heel erg te vinden.

'Leuk is 't op zee, vin je niet?' vroeg de kapitein glimlachend en de stuurman voegde erbij: 'En zo gezellig!'

Bulletje en Bonestaak begrepen niet, dat hun vaders geen medelijden met hen hadden en begonnen toen uit medelijden met zich zelf maar een stroom van tranen te vergieten. Ze moesten zich overal aan vasthouden om niet ondersteboven te vallen, want de brug zwaaide en wankelde nog veel erger dan het lager gelegen dek.

'O! o! o!' kermde Bulletje. 'Was ik maar thuisgebleven!

En Bonestaak steunde somber: 'Ik wou, dat ik maar dood was!'

'Ja,' zei de kapitein, 'dat komt ervan! Jullie dachten, dat t op zee alles even mooi was! Je zult nog wel andere grappen beleven, wacht maar.'

'Stommerds!' bromde de stuurman. 'Dat kon nou lekker rustig op school zitten en in de straat spelen en dat ligt hier nou voor oud vuil zeeziek aan boord van de 'Herkules'! Ieder z'n meug, je moet er maar liefhebberij in hebben.'

De matroos aan het roer zei met een onheilspellend gezicht: 'Ze maggen 't zeiltje wel klaar liggen.'

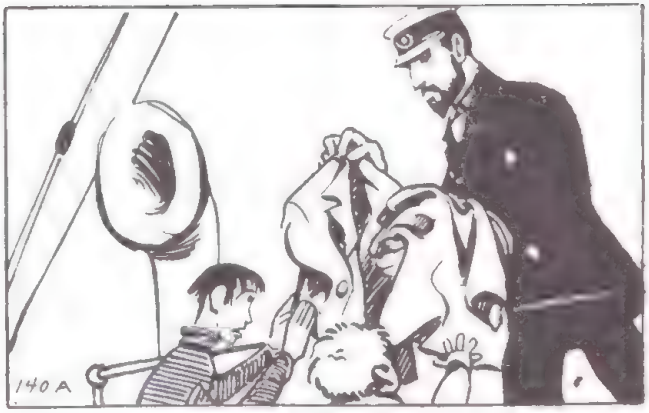

'Welk zeiltje?' vroeg Bonestaak, toch nog nieuwsgierig.

'Het zeiltje, waar ze de dooien in wikkelen,' antwoordde de matroos ernstig. 'Je weet wel, drie maal wor je om de grote mast gedragen en dan: één, twee, drie, in godsnaam! over boord gezet.'

Als hij gedacht had, de jongens daarmee te verschrikken, dan had hij zich vergist. Want Bulletje en Bonestaak keken niet eens op. Het liefst zouden ze maar dadelijk dood gegaan zijn om uit hun vreselijke ellende te komen.

De kapitein gaf hun allebei een dikke duffelse overjas.

'Ga daar nou maar in een hoek zitten en trek die jas om je heen,' zei hij, toch een beetje meelij voelend met de ongelukkige deugnieten. 'En dan blijf je maar stilletjes zitten wachten tot 't over gaat.'

'Gaat 't dan nog ooit over?' vroeg Bulletje ongelovig en zijn vader antwoordde troostend: 'O ja . . . als je maar lang genoeg wacht.'

In een hoek van de brug zaten ze ineengedoken onder de wijde jassen en staarden met grote holle ogen voor zich uit. Nou waren ze goed af! Nou waren ze op zee en daar lagen ze, zo ziek als ze nog nooit geweest waren. En het werd erger in plaats van beter. Die gemene zee gooide de 'Herkules' al hoger en hoger op en soms kraakte alles, zo vals sloegen de golven er tegen aan. De brug zwaaide heen en weer en 't leek wel of alles meezwaaide, de hemel, de wolken, de rook uit de schoorsteen . . . En als je je ogen dicht deed, zwaaide het nog meer en werd je nog misselijker.

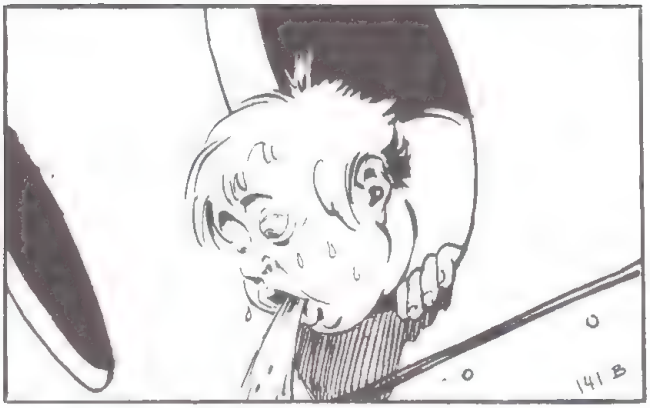

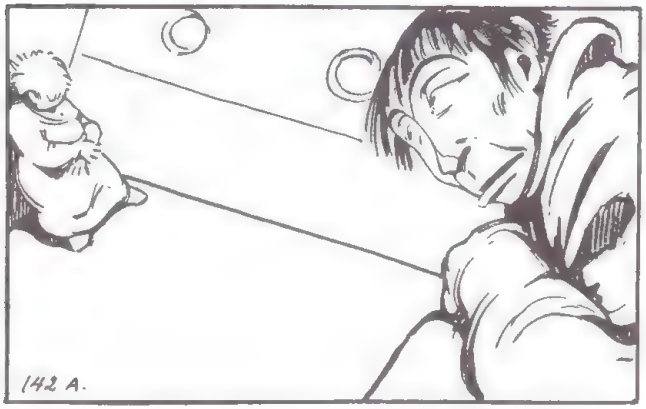

Bibberend van kou en narigheid zaten ze meer dan twee uren in hun hoek te kleumen onder de dikke jassen en elke onverwachte tuimeling van het schip maakte hen bang en nog zieker dan ze al waren.

De koksmaat kwam op de brug en bracht koffie voor de kapitein, de stuurman en de roerganger. Bulletje en Bonestaak keken jaloers toe, hoe smakelijk die mannen hun hete koffie dronken. Het rook zo lekker, dat Bulletje besloot, ook maar eens wat te vragen.

Bonestaak was te lusteloos en bleef in zijn hoek. Bulletje kreeg zijn koffie. Hij stond bibberend bij het stuurrad en slurpte kleine slokjes van het hete nat. Smaken deed het hem niet en hij trok een lelijk gezicht, maar hij dronk de kop leeg. Toen wou hij weer naar zijn hoek strompelen, maar net maakte de boot een hevige slinger en Bulletje had nog net de tijd om zijn hoofd door een zijraampje te steken: daar ging de koffie! . . . Grienend van narigheid kroop hij toen weer bij zijn vriend onder de jas.

Bonestaak keek hem met een paar draaierige schelvisogen aan. Hij had alles wel vaagjes gezien, maar hij was te akelig om zijn vriendje te bespotten. Bulletje huilde zachtjes en wreef over zijn dikke buik. Hij rammelde van de honger. Hij had een gevoel of-ie de hele 'Herkules' wel naar binnen zou kunnen werken en toch maakte de gedachte aan eten hem al misselijk. Zijn hoofd deed pijn, zijn tong was droog, zijn keel brandde. En dat schip danste en hobbelde maar en de mannen op de brug lachten en praatten alsof er niks aan de hand was.

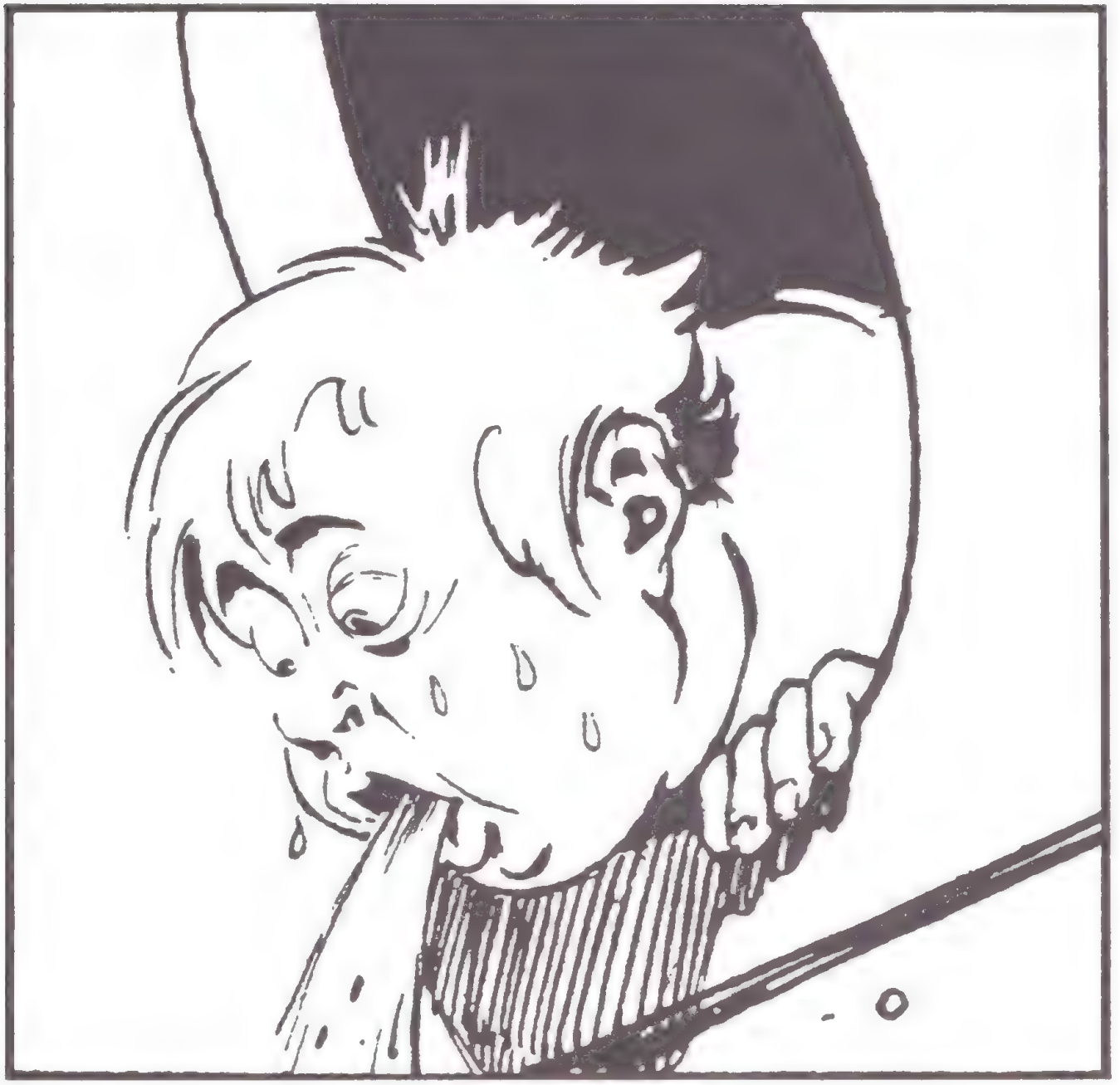

Bulletje was ziek en verdrietig. Hij vond zich zelf een stommerik om van huis weg te lopen, waar-ie 't zo goed en zo prettig had. En toen hij bedacht, dat Bonestaak eigenlijk de schuld van alles was, werd hij vreselijk boos op zijn vriendje. Hij keek hem nijdig aan en zei ineens:

'Akelig scharminkel! Wat doe je me ook mee te nemen naar die stinkzee!'

Bonestaak keek hem verbaasd en verontwaardigd aan, maar hij was te naar om te antwoorden en draaide hem zwijgend de rug toe.

Toen gaf Bulletje zijn vriend een duw met zijn knie. Die antwoordde daarop met een por met z'n elleboog, net in Bulletjes gevoelige maagstreek.

'Au!' steunde Bulletje en Bonestaak kreeg een tweede opstopper, die hem een halve slag omwierp zodat hij met zijn neus over de planken vloer schuurde. Dat was zelfs voor een zeezieke Bonestaak te erg en hij haalde uit met zijn lange arm en streelde Bulletje hardhandig langs zijn dikke wang, die van bleek ineens rood werd.

Ineens was er tumult op de brug. De kapitein en de stuurman keerden zich om en zagen hun zieke zoontjes over de vloer rollen, plukharend en vechtend als verwoede vijanden. Ze waren te verbaasd om iets te zeggen of te doen. Het duurde ook niet lang. Want door de snelle beweging kwam de maag van de kemphanen weer in opstand en daar stonden ze broederlijk naast mekaar, ieder met hun hoofd uit een raampje en kokhalsden als zieke kippen, hun verwaaide hoofden in de wind, zwetend van benauwdheid.

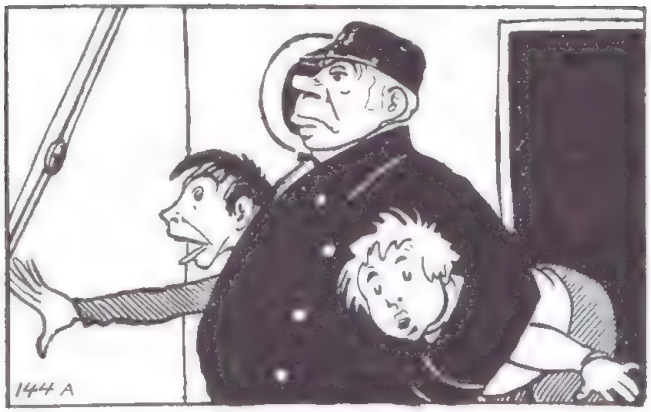

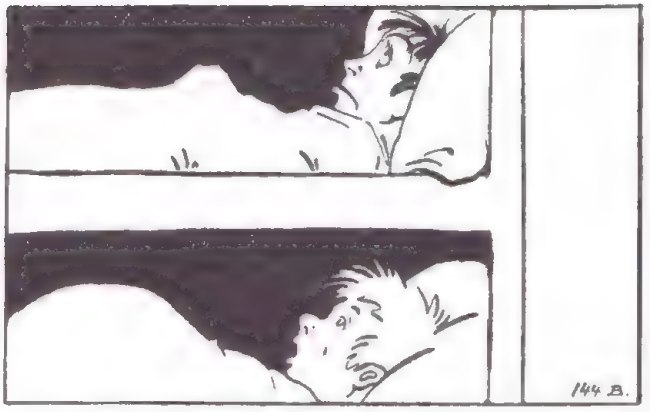

'Ik geloof, dat ze nog zullen vechten, als ze dood zijn,' zei de kapitein en de stuurman was er ook bang voor.

'Net een paar jonge honden,' zei hij. 'Maar nou is 't welletjes. Ze moeten maar naar kooi, dat is 't beste voor de zeeziekte.'

En zonder veel praatjes nam hij er onder iedere arm een en droeg zijn spartelend vrachtje naar de hut, waar hij ze met kleren en al onder de wol stopte.

'En nou stil blijven liggen,' beval hij bars.

Verbaasd over de snelheid, waarmee alles gebeurd was, lagen de vrienden een poosje muisstil in de kooi en bestudeerden de lijnen en de kwasten in het hout van de planken boven hun neus. Ze voelden nog wel, hoe de 'Herkules' allerlei bokkesprongen maakte, maar toch hadden ze 't idee, dat ze niet meer zo allerellendigst ziek waren. Bonestaak overwon zijn afkeer voor het valse Bulletje en zei: 'Zeg, Bulletje?'

Maar Bulletje gaf geen antwoord en toen de lange over de rand keek, zag hij, dat de dikke zowaar in slaap gevallen was!

Bonestaaks beweging had hem duidelijk gemaakt, dat hij toch nog erg voorzichtig moest zijn, want hij had meteen het gevoel gekregen, of zijn maag zich binnenste buiten wou keren. Hij ging dus gauw weer rustig op zijn rug liggen en luisterde naar het gebruis van de golven en het geblaas van de wind.

Al die geluiden bij mekaar vormden een goed slaapliedje en 't duurde niet lang, of ook Bonestaak begon met zijn ogen te knippen en dutte zoetjes aan in.

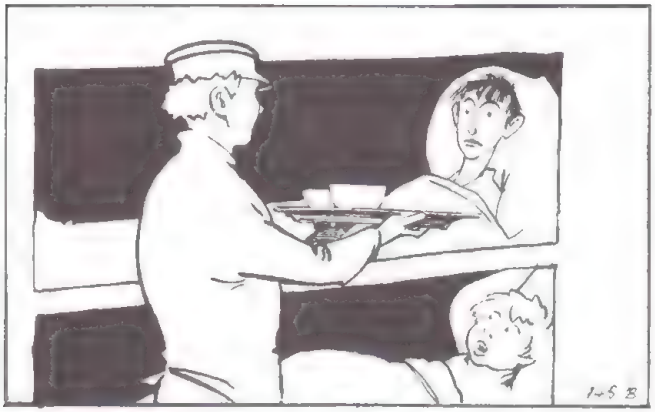

Ze hadden zeker een hele tijd geslapen, want het was al schemerig in de hut, toen ze wakker werden, doordat de deur open en dicht ging.

De koksmaat stond voor hen. Op een blaadje droeg hij twee kommen thee en wat droge beschuiten.

'Dat moeten jullie nou es proberen naar binnen te werken,' zei hij. 'Dat zal je goed doen . . . als je 't tenminste in je maag kan houden!'

Bulletje en Bonestaak wouen het graag eens proberen.

Zij lieten zich uit hun kooien zakken en gingen, na een beetje ruzie met de wiebelende vloer, bij tafel zitten. Lekker waren ze nog niet en de hut schommelde en wipte nog altijd even hard en dat gaf ze weer een duizelig gevoel. Maar ze deden dapper hun best en aten de beschuiten en dronken de thee en ze dachten allebei, dat ze al veel beter waren en zeiden dat ook. Het koksmaatje was blij voor hen en Bulletje en Bonestaak vonden hem toch wel een goeie knul.

Maar net toen ze klaar waren, maakte de 'Herkules' een kleine wending en daardoor begon hij ineens heviger te slingeren. Onder die omstandigheden weigerden de magen van onze vrienden eensklaps dienst en met de handen voor de mond stoven ze naar buiten, bogen zich over de verschansing en offerden hun pas genoten maal hikkend en huilend aan de zee.

Daarop leidde de koksmaat hen naar binnen terug. Bedroefd en zieker dan ooit kropen de vrienden weer onder de wol, allebei met het heimelijke voornemen om morgen maar overboord te springen, dan waren ze ineens overal van af.

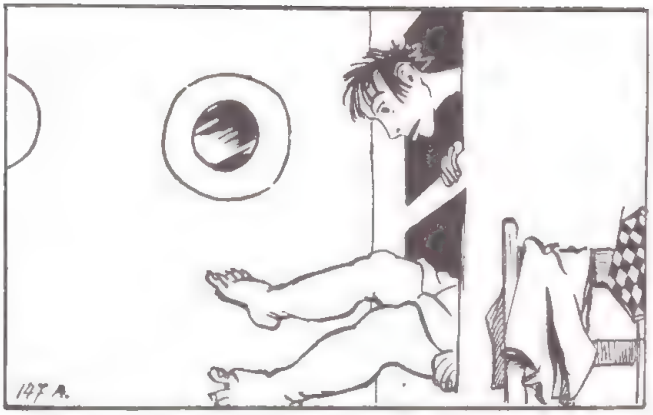

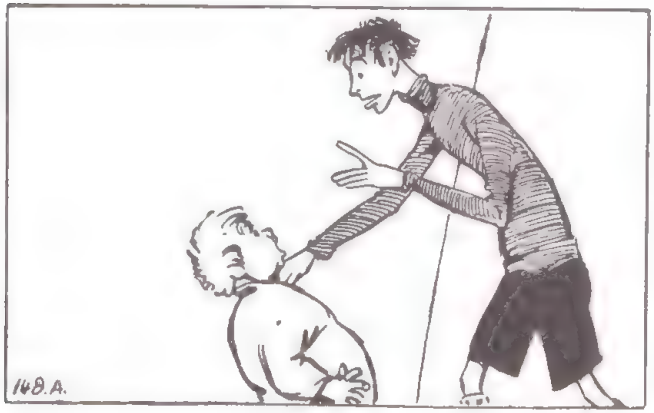

Toen Bonestaak wakker werd, hoorde hij Bulletje beneden zich al stommelen. Hij luisterde even en in die tussentijd meende hij op te merken, dat een vreemd en onaangenaam gevoel hem kwelde. En spoedig wist hij, wat het was: honger.

Hij boog zich over de rand van zijn kooi om eens te informeren, hoe het met zijn vriend stond, maar hij zag niets dan twee dikke benen, die uit de kooi hingen en naar de grond zochten.

Toen Bulletje op de vloer stond, zag hij het nieuwsgierige hoofd van Bonestaak. Hij begreep zijn vragende blik en zei alleen: 'Ik brul van de honger!'

Daarop liep hij naar de tafel en begon met een vaartje de boterhammen te verslinden, die er klaar stonden. Bonestaak begreep, dat hij gauw moest zijn, wilde hij er niet naast grijpen. Met een zwaai wierp hij zijn lange benen uit bed en begon Bulletje bij te staan in de aanval op het ontbijt.

Ze vochten haast om de laatste kruimeltjes en toen alles op was, keken ze mekaar hongerig aan, alsof ze lust hadden, mekaar ook nog op te eten.

''k Heb nog lang niet genoeg,' klaagde Bulletje.

'Ik ook niet,' zuchtte Bontestaak. 'Ga mee naar de kombuis, aan de kok vragen om meer!'

Maar ineens pakte hij zijn vriend bij de schouder, keek om zich heen en zei verwonderd: 'Bulletje!'

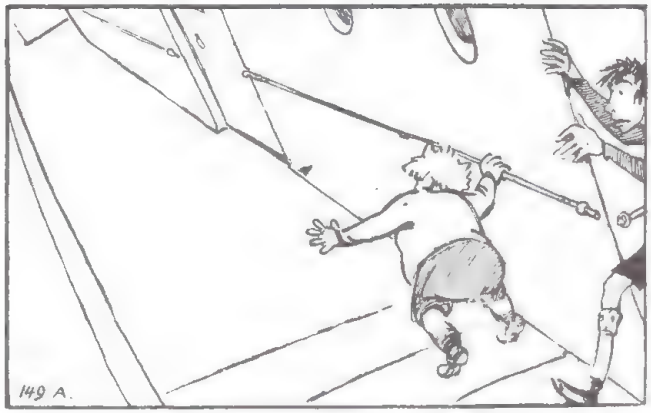

'Ja,' zei Bulletje verbaasd. 'Wat is 'et?'

'Kijk es om je heen!' riep Bonestaak. 'De hele boel is nog net zo stapeldol als gisteren . . . en wij zijn niet ziek meer!'

Bulletjes ogen werden groter. 't Was waar! Alles wipte en danste en zwaaide. Zij zelf stonden te struikelen en moesten zich vasthouden . . . maar ze aten boterhammen en hun maag hield z'n fatsoen. Ze waren niet zeeziek meer. En beiden riepen ze tegelijk: 'Hoera!'

Toen stapten ze arm in arm de hut uit en het dek op naar de kombuis. Ze wouen hard lopen, maar dat zat hun niet glad. Het dek was erg verraderlijk, week onder hun voeten weg of kwam die tegemoet en ze strompelden als oude mannetjes, hielden mekaar vast en sloegen de handen uit naar alles wat ze maar grijpen konden. Maar ze kwamen toch zonder ongelukken bij de kombuis en de geur, die uit het kiertje van de deur kwam, deed hen watertanden.

De kok stond juist vlees te braden, toen hij ineens een schelle stem achter zich hoorde, die riep: 'Hallo kok! Heb je wat voor ons te eten, anders eten we jou op!'

Stokstijf van verbazing keek de goedige dikkerd om.

'Wel, heb ik van m'n leven!' riep hij uit. 'Daar heb je waratje die twee zeekalveren! En helemaal opgeknapt . . . Een tegenvaller, hoor . . . géén begrafenis aan boord!'

En hij schudde teleurgesteld zijn dikke hoofd.

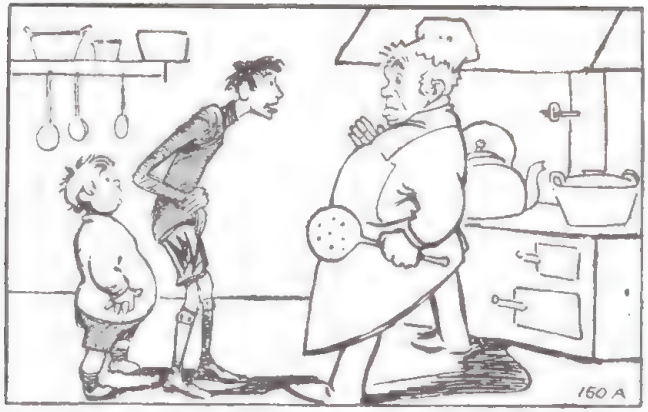

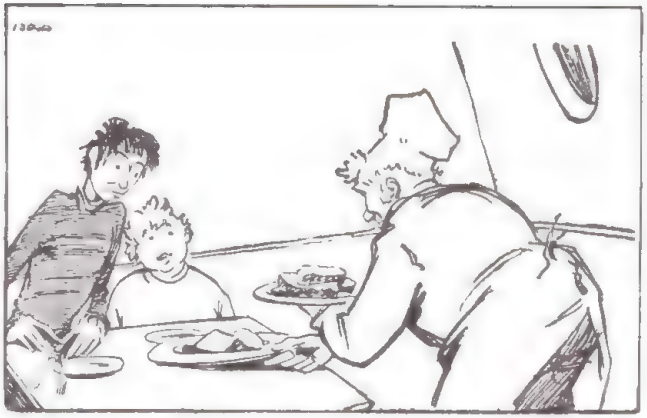

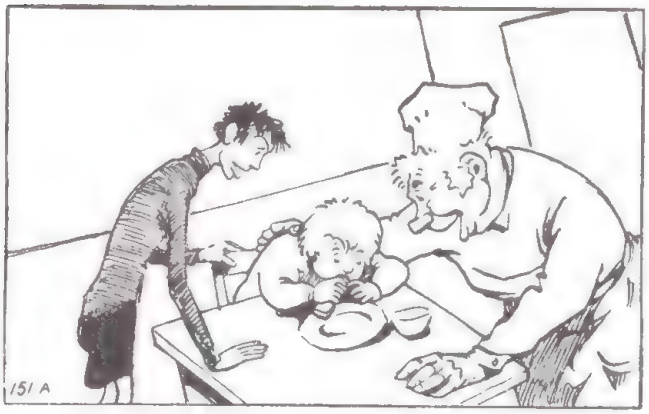

Bulletje en Bonestaak kwamen verder de kombuis in en keken met begerige ogen rond naar wat er te schransen was.

'Toe, kokkie, asjeblieft,' smeekte Bulletje . . . 'Ik heb net een gevoel in m'n maag of-t-er een lege kerk in zit . . . Toe, asjeblieft!'

De kok trok een bedenkelijk gezicht.

''t Mag niet eigenlijk,' zei hij. 'Tussen het schaften mag er niet gegeten worden. Dat wil de kapitein volstrekt niet hebben.'

'Ja maar, wij moeten onze schâ van gisteren inhalen,' protesteerde Bonestaak met de hand op zijn maag. 'Die paar ongelukkige boterhammetjes was niks.'

'Nou,' zei de kok, 'voor deze keer dan,' en hij zette een bord gebraden vlees voor hen op het kleine tafeltje en wat dikke sneden brood en de uitgehongerde wereldreizigers aten en aten en keken elkaar met verrukte ogen aan en de kok stond erbij en keek met welgevallen toe, hoe ze schransden.

Toen Bonestaak al lang niet meer kon, stond Bulletje nog maar steeds door te smikkelen en de kok klopte hem goedkeurend op de schouder.

'Jij zal 'et wel volhouden,' zei hij, ''t lijkt wel of jouw maag de zee zelf is: alles verdwijnt erin en je ziet er nooit meer wat van terug.'

'Dat zou je gisteren niet gezegd hebben,' zei Bonestaak plagend en Bulletje wenkte, dat ie z'n mond moest houden, maar voor praten had ie geen tijd: hij at maar.

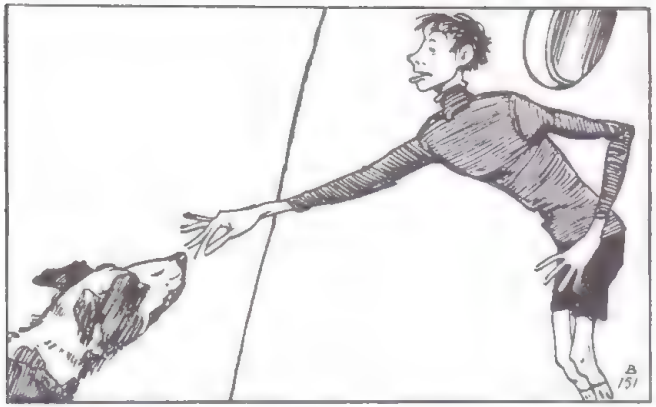

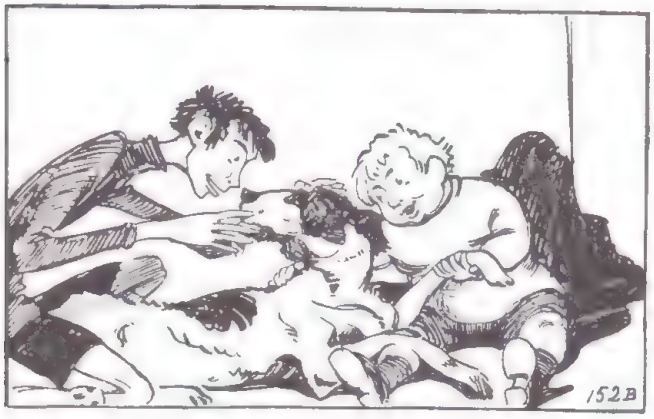

Door de open kier van de deur kwam een snuit en toen de hele kop van de scheepshond. Zo dicht bij Bonestaaks magere kuiten, dat die voorzichtig een stapje achteruit ging. Toen bedacht hij, dat je toch niet altijd kwade vrienden kunt blijven en hij gaf de hond een stukje brood in de saus gedoopt. Die zei niet nee en hapte haast Bonestaaks vingers ook mee. Bonestaak hield dapper vol en het duurde niet lang, of Nero stond bij hem als was onze lange vriend jarenlang zijn baas geweest.

Eindelijk was Bulletje zover, dat hij niet meer kon en zich voldaan over z'n strak gespannen buikje wreef.

'He! he!' zuchtte hij. 'Dat doet iemand goed aan z'n magere botten. Dank je wel, kok, 't heeft fijn gesmaakt.'

'Dat schijnt zo,' zei de kok, die met verbazing keek naar de verwoesting, die de twee kameraden in zijn voorraad hadden aangericht. 'Maar als jij van plan bent om altijd zo veel te eten, zullen wij allemaal honger moeten lijden.'

Bonestaak zat plat op de grond. De hond lag bij hem met de kop op zijn knieën en trots streek Bonestaak hem over nek en rug.

'He?' zei hij verwaand tegen Bulletje. 'Heb ik die kwaje rakker effen fijn getemd? Hij is zo koest als een lammetje. Je zal es zien, hoe gehoorzaam die me wordt.'

Bulletje kwam er ook bij zitten en Nero liet het zich lekker welgevallen, dat de jongens hem vertroetelden en liefkoosden.

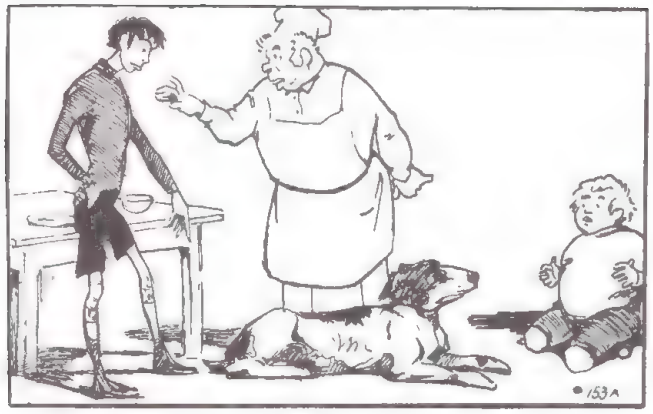

'Je moet nooit hei roepen, eer je over de brug bent,' waarschuwde de kok. 'Nero is zo gemakkelijk niet als ie wel lijkt. Pas maar op.'

'Voor mij doet ie vast alles,' blufte Bonestaak. ''k Heb 'em nog al effen niet lekker te vreten gegeven.'

'Pas maar op,' herhaalde de kok.

Bonestaak wou dan meteen maar eens een staaltje van zijn dresseerkunst laten zien en streng zei hij: 'Hallo, Nero! Sta op!'

Maar Nero lag lekker op z'n gemak en verroerde zich niet. Bulletje keek naar Bonestaak en glimlachte. Die werd nijdig en nog strenger beval hij: 'Vooruit, Nero! Opstaan! Hoor je niet wat 'et baasje zegt? . . . Opstaan!' en hij bewoog even zijn knieën.

Maar als enig antwoord bromde Nero en liet kwaadaardig zijn tanden zien. Bulletje vond dat buitengewoon komiek en begon te lachen en Bonestaak trok een angstig gezicht: hij was een beetje bang geworden en dorst zich niet te verroeren.

Misschien zou Bonestaak vandaag nog met Nero's grote kop op zijn knieën gezeten hebben, als de kok geen medelijden met hem gekregen had en met een enkel bevel de eigenwijze hond had doen opspringen. Dadelijk vatte Bonestaak weer moed en bedaard verzekerde hij: 'Ik zal dat ventje d'r wel onder krijgen, wacht maar! Over een poosje kruipt ie voor me,' en hij stond daar met een lef, of hij de grootste dierentemmer van de wereld was.

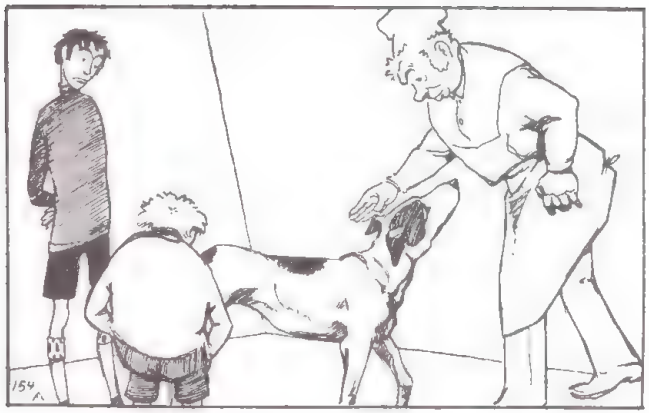

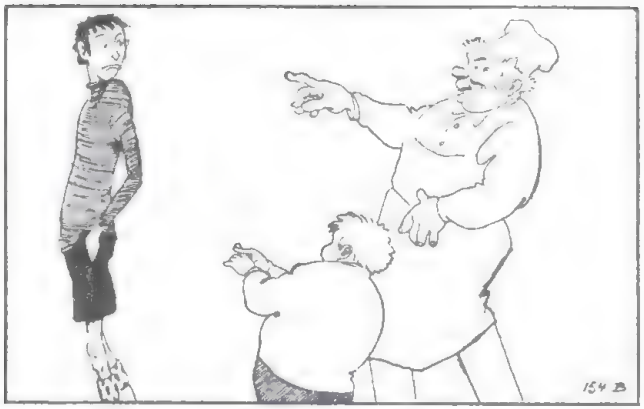

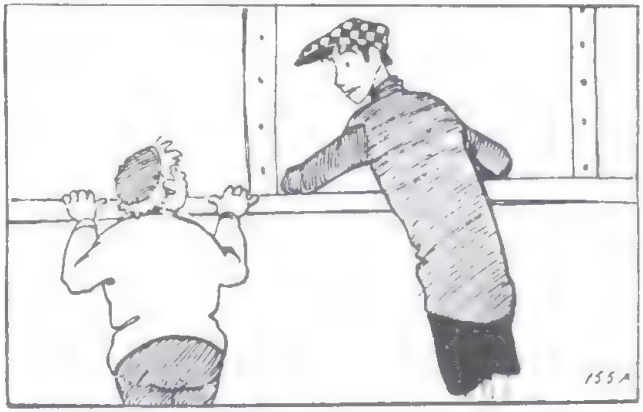

Bulletje en de kok lachten hem uit, maar Bonestaak was in een veel te goeie bui om zich boos te maken. Hij streelde de hond nog even over zijn kop en zei bemoedigend: 'Wacht maar, mannetje, jou zal ik wel baas worden!'

Toen gingen de jongens de kombuis uit. Ze keken naar de hoge, schuimende golven en vonden ze ineens mooi. Bonestaak sloeg Bulletje op zijn schouders en riep overmoedig: 'Nou zijn we door de zeeziekte heen, Bulletje! Nou begint ons echte zeemansleven! Hoera!'

Bulletje en Bonestaak stonden op de brug en keken met verwaande gezichten door de raampjes naar buiten over de woelige zee. Ze waren helemaal vergeten, dat ze pas nog zo akelig geweest waren, zó doodziek dat ze eigenlijk van plan waren geweest, maar over boord te springen. Ze schaamden zich over hun gekerm van de vorige dag. Bulletje zei: 'Zeg Bonestaak, was jij gisteren eigenlijk wel zo heel ziek?' en Bonestaak antwoordde onverschillig: 'Wel nee, ik hield me maar zo.'

Bulletje betuigde ijverig, dat hij ook maar wat komedie gespeeld had en dat-ie eigenlijk helemaal niet zeeziek geweest was, alleen maar een beetje, een heel klein beetje duizelig.

'Duizelig was ik ook niet eens,' overbluftte Bonestaak hem, en minachtend voegde hij er bij: 'Wie wordt er nou warempel zeeziek!'

Bulletje was het volmaakt met hem eens en de ouwe Hein, die aan het stuurrad stond, glimlachte.

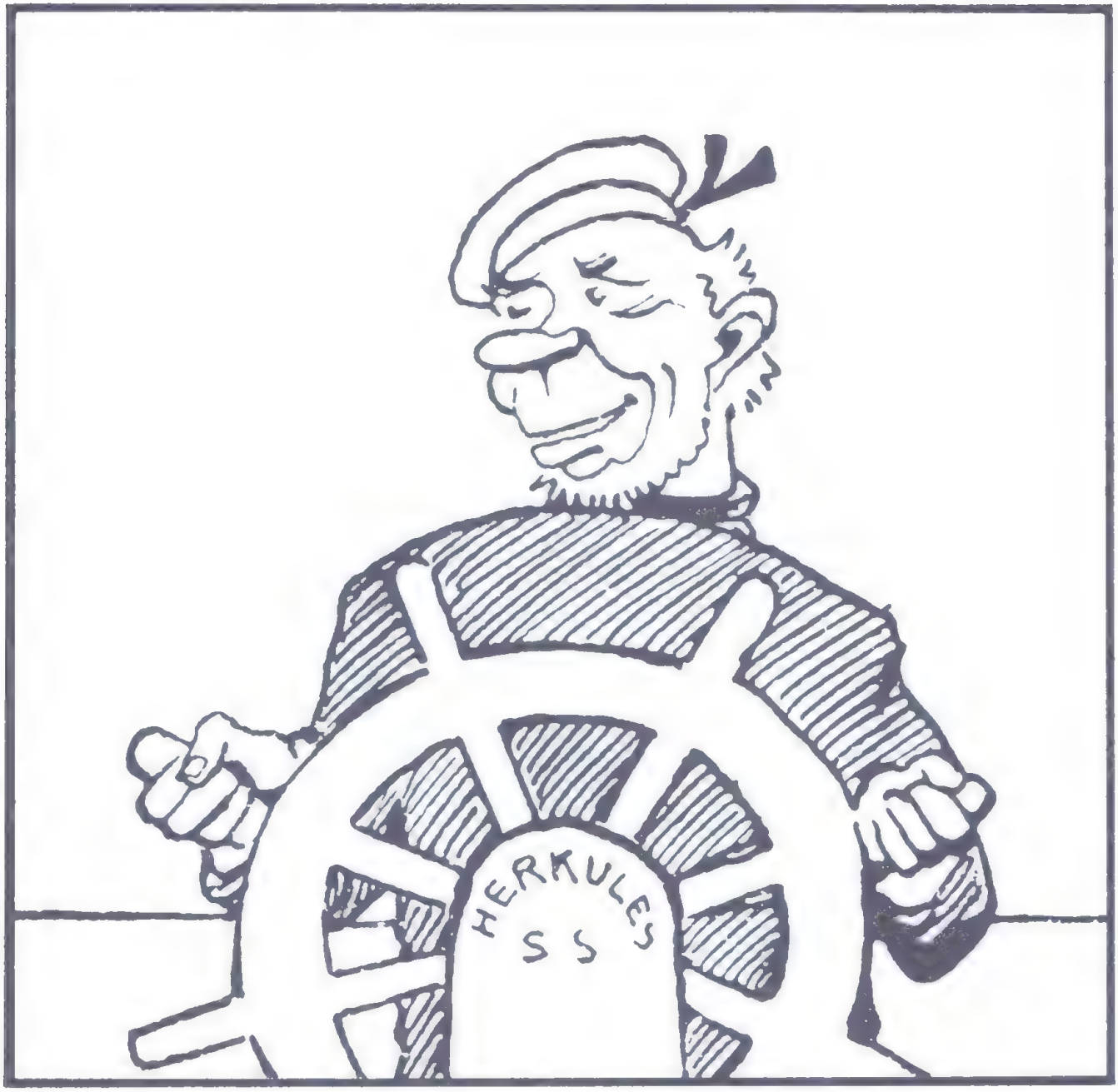
HERKULES
S S

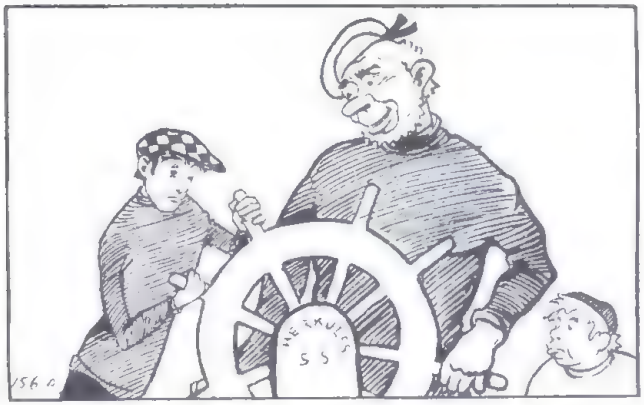

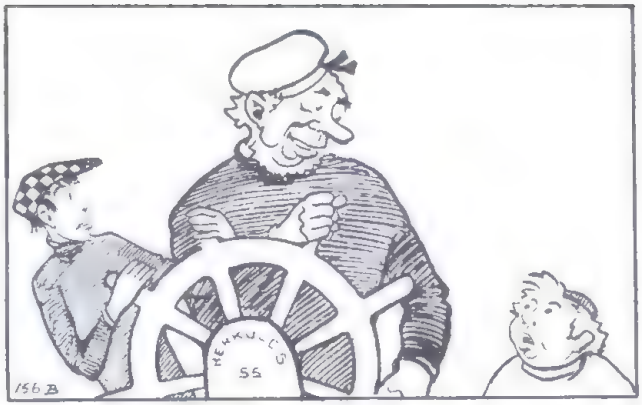

'Mag ik ook es sturen, Hein?' vroeg Bonestaak. De ouwe matroos glimlachte.

'Daar zou veel van terechtkomen!' zei hij. 'Maar weet je wat: je mag het rad mee vasthouden, als je maar net draait als ik.'

Bonestaak greep het rad en stond met een verwaand gezicht naar het kompas te kijken, alsof hij alleen het schip door de golven stuurde. Bulletje beweerde minachtend, dat hij het flauw vond en kinderachtig. Hij wou wel sturen, maar dan alleen.

'Hoe lang vaar je al, Hein?' vroeg Bulletje aan de oude matroos.

'La's kijken,' zei die nadenkend, 'dat zal nou zo ongeveer vijftig jaar zijn.'

'Zo lang al?' riepen de jongens als uit één mond en Bonestaak voegde er bij: 'Dan zal je zeker wel heel wat beleefd hebben?'

Ouwe Hein verschoof zijn pruimpje van links naar rechts en zei glimlachend: 'Dat zou ik menen . . .!'

'He, toe, Hein,' vleide Bulletje, 'vertel es wat van je zeemansavonturen.'

'Tja, mejongen,' antwoordde Hein, 'wat mot ik je vertellen. Ik weet warempel niet, waar ik mee beginnen mot.'

'Je eerste schipbreuk,' ried Bonestaak begerig aan.

Hein dacht na.

'Ik geloof, dat jullie landrotten denken, dat een schipbreuk een lolletje is,' zei hij toen. 'Dat heb ik as jongen ook wel es gedacht, maar daar was ik gauw van genezen.'

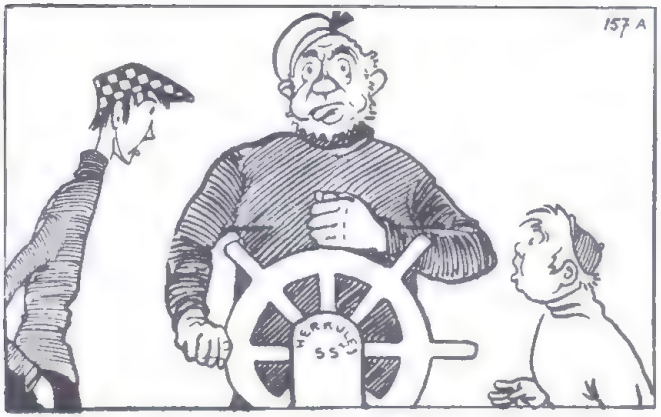

'Hoe dan?' informeerde Bulletje listig.

'Wel,' vertelde Hein, 'door m'n eerste schipbreuk zelf. Ik was toen dertien jaar. Ik voer as scheepsjongen op de "Hermine." Op een dag was er een reuzenstorm en we sloegen tegen de rotsen op de Schotse kust. Het schip zat zo vast as een muur en sloeg langzaam aan in stukken. Drie dagen en drie nachten hebben we in een mast gehangen, vastgebonden. 't Water vloog aldoor tegen ons an en we bevroren bijna, zo koud was et.'

'En kwamen ze dan niet met de reddingboot?' vroeg Bonestaak verontwaardigd.

'Kon niet, mejongen,' zei Hein. 'Die zou op de rotsen kapot geslagen zijn. We waren nog maar met z'n drieën levend, toen ze ons aan wal haalden. Mijn ene been was gebroken en m'n huid overal kapot. Ik heb drie maanden in een ziekenhuis gelegen, eer ik weer wat opgeknapt was . . . En toen was de liefhebberij voor schipbreuken d'r glad af.'

Dat konden de jongens zich voorstellen. Ze keken een beetje beduusd. Een schipbreuk hadden ze zich eigenlijk prettiger voorgesteld, wel gevaarlijk, maar ze meenden, dat dat juist het aardige was.

'En heb je later nog wel es meer schipbreuk geleden?' vroeg Bulletje.

'O jee ja,' zei Ouwe Hein, 'nog vier maal. De laatste keer hebben we veertien dagen zonder eten of drinken op een vlot rondgedreven.'

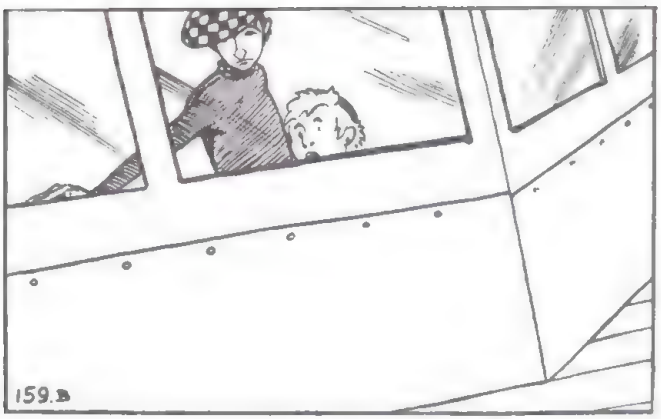

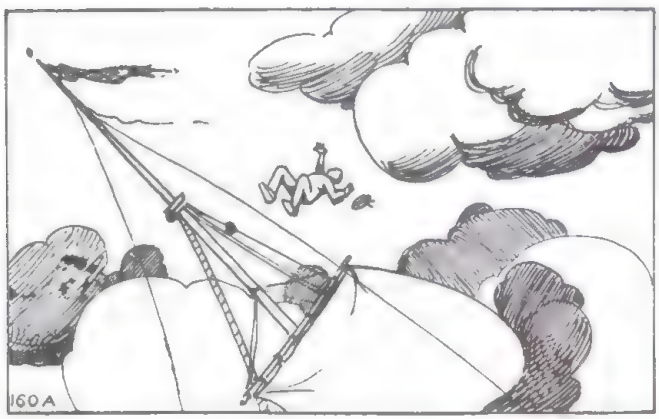

Bulletje griezelde.

Veertien dagen zonder eten... dat leek hem het verschrikkelijkste wat er was.

'Ja, dat valt niet mee,' zei Hein bedenkelijk.

'We waren eerst met z'n zestienen. Toen ze ons vonden waren we nog met z'n zessen in leven en daar waren er vier krankzinnig van. We hadden onze schoenen zo langzamerhand helemaal opgekauwd, maar leer ligt erg zwaar in je maag en je honger gaat er niet van over.'

Wat angstig keken de jongens door de ruitjes van de brug naar de hoge golven. Hun verlangen naar 'n schipbreuk was danig getemperd. Ouwe Hein zag, dat hij de wereldreizigers wat erg neerslachtig maakte met zijn griezelige verhalen en hij besloot ze maar eens wat op te vrolijken.

''k Heb ook wel es wat meegemaakt, dat leuker was,' zei hij nadenkend.

'He! Vertel daar es wat van!' riepen Bulletje en Bonestaak tegelijk.

'Nou, luister dan maar,' begon Ouwe Hein te vertellen. 'Ik voer as lichtmatroos op de "Columbus", een mooi schip, en we brachten rijst van Indië naar Amerika. Op een goeie dag begon 'et zo verschrikkelijk te stormen, dat de golven tegen de wolken opsloegen. Ja, daar hoef je zo raar niet voor te kijken, dat kan. Nou moest ik de mast in om een paar losgeschoten touwtjes vast te knopen en in eens zwaait de schuit zo, dat ik me niet meer vast kon houen.

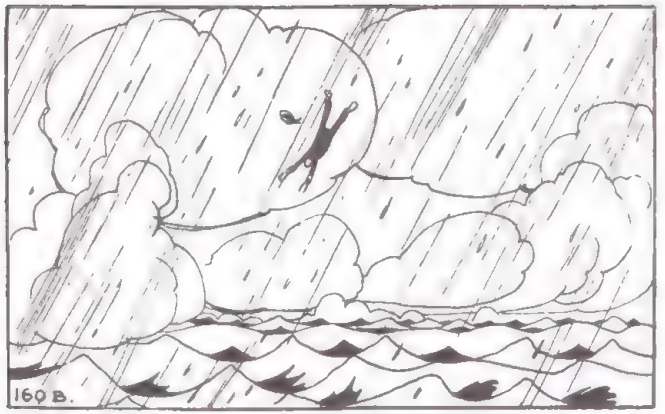

Gelukkig zijn we net omhoog gegooid door een reuzenhoge golf en ik neem een sprong en daar zit ik pardoes boven op een zwarte wolk en ik zie de "Columbus" pijlsnel onder me wegschieten. Ik schreeuwde, maar geen mens hoorde me en moederziel alleen bleef ik daar boven op die wolk zitten. M'n broek begon aardig nat te worden en tot overmaat van ramp begint me die wolk leeg te regenen. Hij werd hoe langer hoe dunner en op een ogenblik kon-di- me niet meer houwen, ik zak er doorheen en daar val ik . . . plons . . . midden in de Grote Oceaan!

Bulletje en Bonestaak keken de oude matroos met open mond verbouwereerd aan.

'Ja, maar,' stamelde Bulletje, 'maar dat kan toch niet!'

'He?' riep Ouwe Hein zwaar beledigd. 'Kan dat niet? Ja, hoor es, jeugdige landkrab, als jij 't beter weet as ik dan zal ik m'n wafel maar dicht houwen!'

'Nee,' zei Bonestaak, 'toe, Hein, vertel nou door, Bulletje maakt maar een lolletje!'

'Ja, ja, Hein,' kwam Bulletje kleintjes. 'Ik maakte maar een grapje.'

'Ik hou anders niet van zulke grapjes,' vertelde Hein en hij keek nog erg boos. 'Maar as jullie beloven, dat je me niet telkens met nieuwe smoesjes aan boord komt, dan zal ik verder vertellen.'

'Ja, ja! Verder vertellen!' riepen de jongens en ze kropen dicht tegen mekaar aan op het kastje achter het stuurrad, om zo dicht mogelijk bij de verteller te zijn.

'Nou,' ging Hein voort, 'daar lag ik dan midden in de Grote Oceaan te spartelen.'

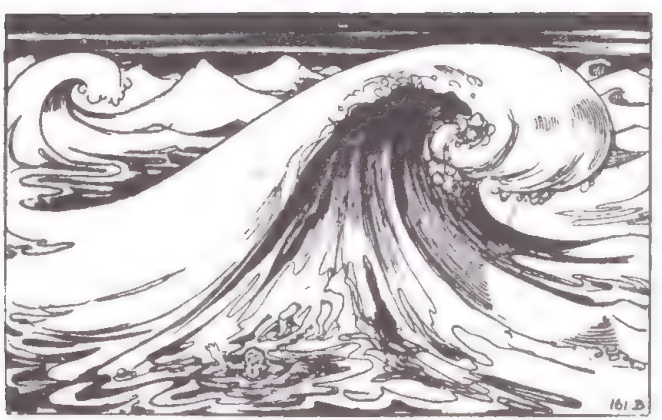

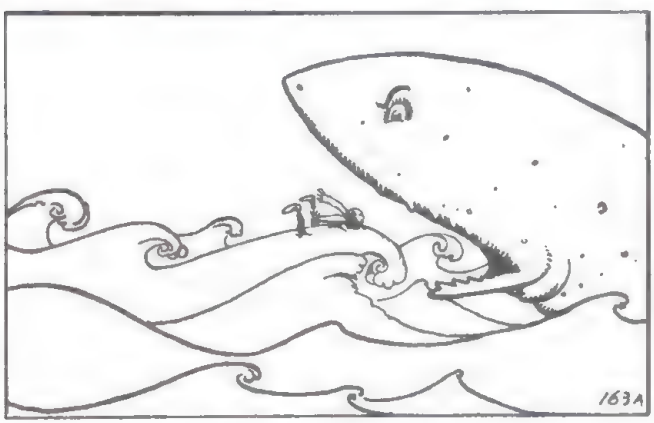

'Ja, weet je, waar ik toen op wachtte? Ik zei toch, dat de golven geregeld tegen de wolken sloegen? Nou, ik probeerde iedere keer weer om op een nieuwe wolk te klauteren, maar ze waren allemaal te dun en ik trok er flarden af, zonder dat ik er op kon komen. Gelukkig zag ik toen een reddingsboei drijven. Daar stond "Columbus" op. Zeker hadden ze aan boord gemerkt, dat ik weg was en voor alle zekerheid hadden ze maar een boei in zee gesmeten.'

'Ik pakte dat ding natuurlijk en stak m'n hoofd en m'n armen er door. Zo hobbelde ik een poos over de golven. Die smeten me net heen en weer of ik een leeg luciferssdoosje was. Dan hoog omhoog, dan weer de diepte in, dan vooruit, dan weer terug of opzij. Ik kreeg net een gevoel als een kluitje boter in een karnton, maar ik was toch blij, dat ik tenminste boven dreef. Toen, ineens, wat denk je, dat daar op me af komt?'

'Nou?' vroegen de jongens ademloos.

'Een reuzenhaai!' zei Hein en draaide akelig met z'n ogen.

'He!' griezelden Bulletje en Bonestaak. 'En deed hij je wat?'

'Tenminste,' vertelde Hein verder, 'dat probeerde die. Hij had zeker nog niks gegeten, de schoelje, en hij wou me voor z'n ontbijt gebruiken. En een kanjer, dat 'et was! Haast zo lang as de hele "Hercules"! Met een zet draaide die z'n eigen op z'n rug. Je weet, dat een haai z'n bek onder z'n kin zit, dus mot ie z'n eigen omdraaien om ergens naar te happen. Ik keek precies in z'n bek en daar zag ik drie rijen tanden achter mekaar zitten, zo scherp as de punten van een zaag.'

Hein z'n ogen waren groot geworden van opwinding. De herinnering greep hem zeker erg aan, want hij haalde z'n rooie zakdoek uit z'n zak en veegde het zweet van z'n voorhoofd. En achter z'n zakdoek uit knipoogde hij naar de kapitein, die met z'n kijker in z'n hand voor aan het raampje stond en ook luisterde naar het avontuurlijke verhaal van Heins wedervaren.

'En toen? En toen?' riepen Bulletje en Bonestaak.

'Geduld,' zei Hein kalmerend, 'la me eerst effe bekomen van de schrik, he? ... Nou ... en toen ... toen schiet me dat loeder ineens met een tienmijlsvaartje op me af.'

'Hij wou me zeker ineens levend inslikken, maar dat zat 'em niet glad! Net, toen ie z'n bek wagenwijd openspalkt om me op te happen, steek ik m'n hand uit en ik kietel 'em 'es flink an z'n keel. Nou, je begrijpt, toen moest ie lachen oft-ie wou of niet en daardoor ging z'n bek dicht, voor die me te pakken had. Hij schoot me voorbij en een end verder draaide die z'n eigen om en probeerde 'et nog es. Maar niks, hoor! Ik kietelde de smeerpoets nog veel harder an z'n keel, dat ie haast stikte van 't lachen en weer was-t-ie d'r naast!'

Bulletje en Bonestaak moesten vreselijk lachen om die gekietelde haai, maar Hein bleef ernstig en ging voort: 'Ja, jullie lachen nou, maar ik had niks geen zin om te lachen, want dat smerige beest bleef op een afstandje naar me liggen loeren en ik zag an z'n valse ogen, dat ie uitrekende, hoe die me toch tussen z'n grijptanden krijgen kon. Toen kwam die hoe langer hoe dichter bij en hij wou es proberen of-t-ie me niet beet kon krijgen zonder op z'n rug te draaien. En daarvoor sprong die helemaal boven water uit en kwam met z'n bek naar beneden op me toe vallen.'

'Toen kon je 'm niet kietelen!' riep Bonestaak.

'Nee,' riep ouwe Hein triomfantelijk. 'Maar ik heb 'm een veel mooiere poets gebakken! Ik schoot ineens onder de reddingsboei uit en daar viel de haai toen met z'n kop precies door. Ik had 'm vastgehouden en trok de boei stevig over z'n kop en z'n borstvinnen. En toen was de haai de pisang, want de boei hield 'em met z'n rug net boven water en as de weerlicht klom ik boven op 'em en hield me stevig aan de reddingsboei vast.'

'Hoera!' schreeuwde Bulletje. 'Dat was leep! Die is goed! . . . Kon je op 'em rijen!'

'Nou, en of,' lachte Hein, 'en dat deed ik ook. Hij kon gewoon niks doen en ik was 'em finaal de baas. Ik stuurden-em met m'n hakken. 'k Had m'n zware zeelaarzen an en as ik wou, dat ie naar rechts ging, gaf ik 'em een por in z'n linkerzij en as-t-ie naar links moest, kreeg-t-ie een peut in z'n rechter. En al gauw was-t-ie zo mak as een lammetje. En ik stuurd-n-em de "Columbus" regelrecht achterna.'

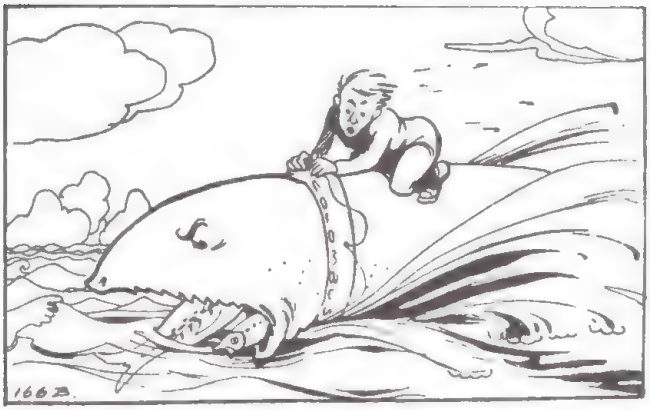

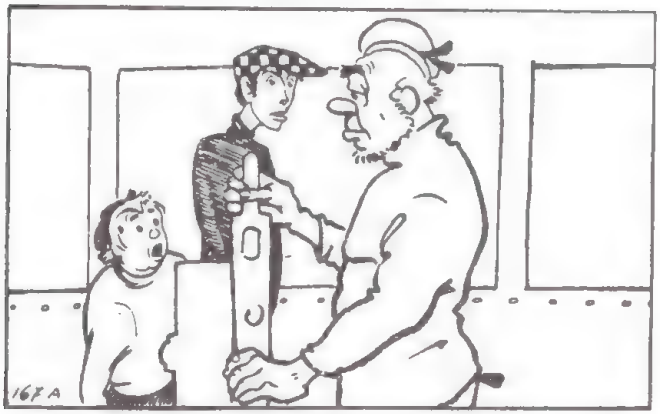

'Hoe wist je, welke richting je hebben moest?' vroeg Bonestaak nieuwsgierig.

'Wel,' zei Hein, 'ik had an m'n horlogeketting zo'n klein kompasje hangen en daar stuurde ik op. Maar laat me nou dat nare ding in de storm onklaar geraakt zijn! En zo stuurde ik natuurlijk precies de verkeerde kant uit en raakte hoe langer hoe verder van de "Columbus" af. We schoten pijlsnel door 'et water en ik moest me stevig vasthouden om niet van m'n rijdier te vallen.'

'Je snapt, dat ik aardig honger kreeg. Zo af en toe zag ik, dat de haai onder 't voorbijzwemmen een visje ving, soms een aardige janus van een kabeljauw. Daar kreeg ik nog veel meer honger van en op 't laatst kon ik 't niet meer aanzien, dat die smeerkanus alles alleen opvrat. Ik zei 'em, dat ik ook wel es wat te bikken wou hebben, maar hij deed net of ie me niet verstond en slobberde de ene vis na de andere naar binnen. Maar ik had al gauw een middeltje bedacht om ook wat van de buit te krijgen!'

Hein wachtte even en de jongens keken hem nieuwsgierig aan. Toen hij nog steeds niets zei, vroeg Bonestaak: 'En hoe kreeg je dat dan gedaan?'

'Kan je dat niet raden?' vroeg Hein. Bonestaak schudde z'n hoofd en Bulletje keek zo dom, dat Hein het hem maar niet eens vroeg.

'Nou,' zei hij, "t is te hopen, dat jullie nooit in zulke omstandigheden komt, hoor, want je zou kans lopen van de honger dood te gaan, as je zo slecht iets heel eenvoudigs weet te bedenken.'

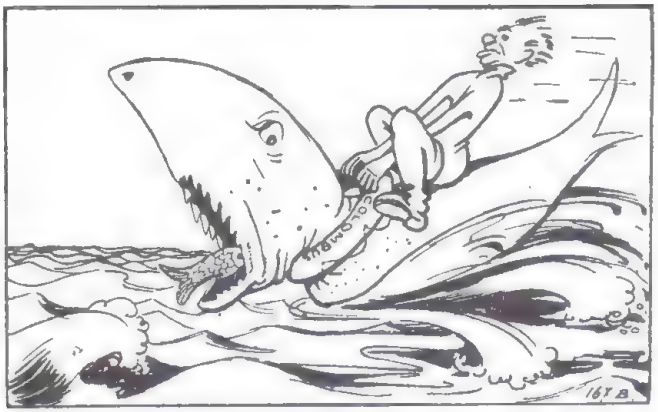

'Maar hoe dee je-n-'et dan?' vroeg Bulletje benieuwd.

'Wel, mejonge, heel eenvoudig. As-t-ie een vis greep, trok ik ineens hard an de reddingsboei. Die zat immers om z'n strot. Dan kon ie 'et beest niet inslikken en stak benauwd z'n kop boven water met z'n bek wagenwijd open. En dan had ik de vis maar voor 't grijpen. Je ziet, een kunstje van niks! En al heel gauw had ie in de gaten, dat de baas op z'n rug niet mak was en na een dag stak ie me, zonder dat ik hoefde te waarschuwen telkens een lekker visje toe.'

'En at je die vissen rauw op?' griezelde Bulletje. 'Ajakkes, wat vies!'

'Tja,' zei Hein schouderophalend. 'Ik kon moeilijk een vuurtje gaan maken op die haai z'n rug, he? En als je zo zonder eten alleen op zee rondzwalkt, kijk je al gauw zo nauw niet meer. Rauwe vis is altijd nog heel wat beter dan schoenleer!'

'Maar kreeg je geen erge dorst?' vroeg Bonestaak.

'O, verschrikkelijk!' zei Hein. 'Maar gelukkig regende 'et telkens bar hard en dan ving ik 'et regenwater in m'n laars op en dronk daar zuinig van.'

COLOMBUS
167.B

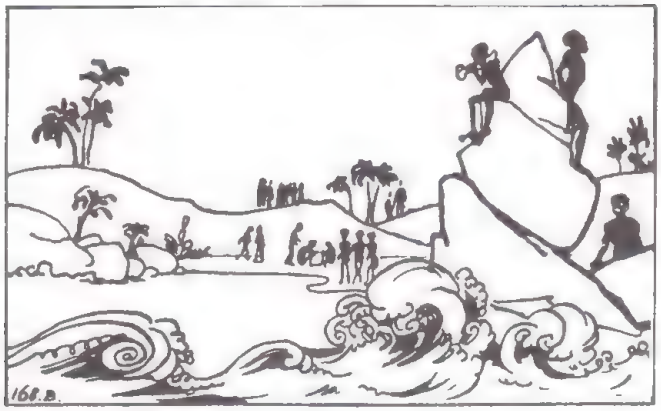

'En hoe lang duurde die tocht?' vroeg Bulletje.

'O, niet zo heel lang,' zei Hein, 'een dag of veertien maar. Toen zag ik in de verte een eiland en daar stuurde ik m'n beestje recht op an. 't Was een pracht van een eilandje, vol kokospalmen en bananenstruiken. Een hele menigte zwarte mensen stonden aan 't strand en op de rotsen en die keken stom verbaasd naar me, toen ik daar as een pijl uit de boog op hun eiland kwam afstuiven. Toen ik tussen de rotsen doorschoot, zagen ze ineens, dat ik op een haai zat en daar vlogen ze schreeuwend en doodsbang de bossen in.'

'Waren 'et menseneters?' vroeg Bonestaak angstig en Bulletjes ogen puilden als knikkers naar voren van spanning.

'Nou, reken maar,' zei Hein. 'Ze vraten je daar op of je-n-een doodgewoon speenvarken was. Maar voor mij was d'r geen gevaar.'

'Waarom niet?' vroeg Bulletje.

'Wel,' lei Hein uit, 'ze zagen me voor iets heel erg hoogs an, voor een afgod of zo iets. Ze hadden nog nooit een blank mens gezien en dat ik op een haai aan kwam zetten net of 'et zo maar niks was, daar konden ze met d'r haakje niet bij.'

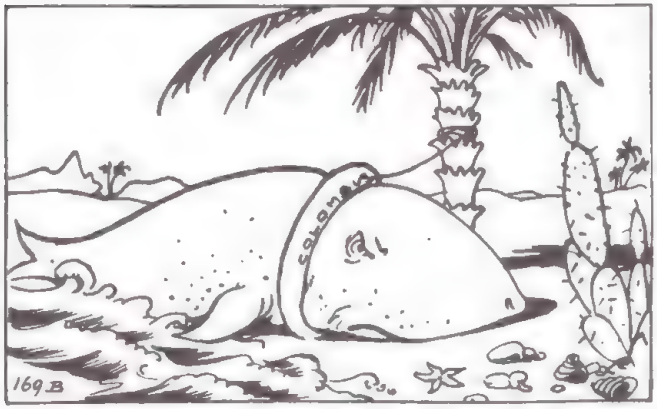

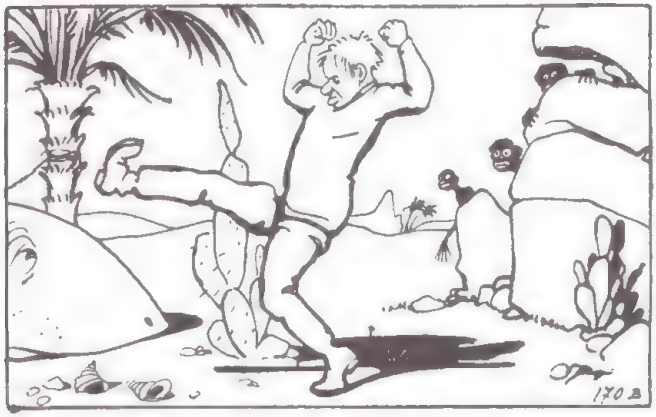

'En heb je toen de haai weer laten zwemmen?' informeerde Bulletje, die vond, dat het dier dat nou wel verdiend had.

'Kan je begrijpen,' antwoordde Hein, 'zo stom was ik niet! Ik kon 'em toch zeker nog veel te hard nodig hebben? Ik heb 'em met een touw netjes vastgelegd an een boom, die dicht an de waterkant stond.'

'Waar haalde je zo gauw een touw vandaan?' vroeg Bonestaak vals.

'Dat zat natuurlijk an die reddingsboei vast, ezelskomijnekaaskop,' zei ouwe Hein vriendelijk.

Toen keek hij de vrienden wantrouwig één voor één aan.

'Je denkt toch zeker niet, dat ik maar een beetje sta te liegen?' vroeg hij op de man af.

Bulletje en Bonestaak trokken een verontwaardigd gezicht en betuigden met nadruk, dat zo een slechte gedachte zelfs niet in hun hoofd opgekomen was.

'Nee, dan is het goed,' zei Hein gerustgesteld. 'Anders had ik je geen stom woord meer van m'n verdere avonturen verteld. Nou zal ik dan maar verder gaan.'

'Je begrijpt, dat m'n benen zo stijf waren als houten staken en 'et duurde een hele tijd, eer ik ze weer fatsoenlijk buigen en strekken kon. Ik maakte wat gymnastiekoefeningen, van die rare, hoge stappen en daar kwamen van alle kanten de wilden voor de dag, langzaam en bang. Ze kropen op hun knieën naar me toe en hielden de handen boven hun hoofd. En ze zongen een raar liedje en schudden met hun ruige kroeskoppen en ik voelde me niks op m'n gemak. Eén ding troostte me een beetje: ze hadden geen wapens bij d'r.'

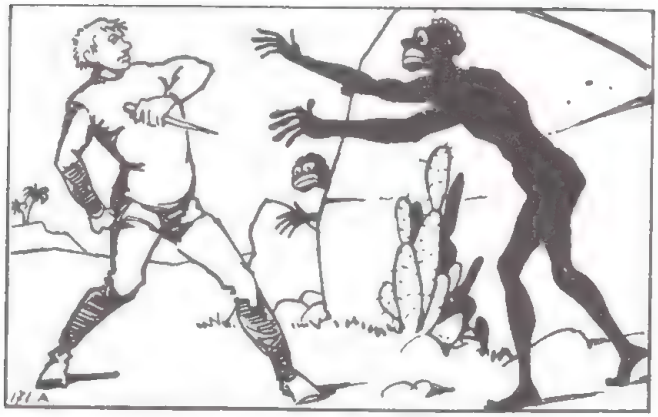

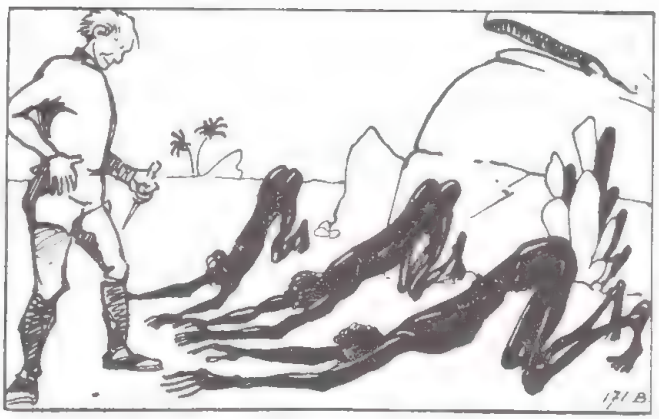

'O, dan doen ze je niks,' zei Bonestaak deskundig. 'Da's een bewijs, dat ze vrede met je willen sluiten.'

'Je bent beter op de hoogte dan ik toen,' zei Ouwe Hein een beetje gebluft. 'Maar gelijk heb je. Toch was 'et een angstig gezicht, al die zwarte wilde kerels, die hoe langer hoe dichter op me toekropen. En toen er een vlak bij me z'n lange, magere arm naar me uitstak, trok ik m'n kortjan en ik schreeuwde: "Handen thuis, zwarte sloeber!"

'Werd ie toen niet kwaad?' informeerde Bulletje.

'Kwaad?' zei Hein minachtend. 'Kwaad . . .? Hij verstond me toch zeker niet! Nee, d'r gebeurde heel wat anders: van de schrik over m'n stem vielen ze allemaal met 'er zwarte toet plat op de grond, d'r handen voor d'r uitgestrekt, net of ze genade vroegen. Toen begreep ik eigenlijk pas, dat ze me voor een bovennatuurlijk wezen aanzagen en dat ik dus helemaal geen reden had om bang te zijn. Want die wilden waren voor mij zo bang as de dood. Nou, daar heb ik een goed gebruik van gemaakt.'

'Ik werd natuurlijk dadelijk koning van het eiland. Ik kreeg een grote hut van palmblaren en een hele hoop wilde-dierevellen om op te slapen. Ik sliep een dag en een nacht achter mekaar. Voor mijn hut stond een erewacht met lange pieken en geen mens mocht in de buurt komen. Net toen ik wakker werd, hoorde ik een verschrikkelijk spektakel en toen ik naar buiten liep, zag ik daar iets, wat ik nooit zal vergeten!

Daar waren me die zwarte kerels bezig om voor een ontbijt te zorgen voor de nieuwe koning!'

'Was dat dan zo iets bijzonders?' vroeg Bulletje.

'Dat was 'et zeker!' zei Hein. 'Want dat ontbijt zou bestaan uit de ouwe koning. Die hadden ze nou immers toch niet meer nodig! 't Was de dikste man van 'et hele eiland. D'r waren al heel wat zwarte vrienden door zijn gulzig keelgat gegaan, maar nou de beurt aan hem kwam, had 'ie d'r heel wat op tegen en hij schreeuwde moord en brand. Ik zag net hoe zo'n grote zwarte schavuit een zware knots zwaaide om de dikke majesteit z'n kop in te rammen.'

'He, wat akelig!' rilde Bonestaak en Bulletje griezelde: 'En sloegen ze die arme koning zo maar voor je ogen dood?'

'Welnee!' zei ouwe Hein trots. 'Ik was er toch ook nog! Ik riep zo hard as ik kon: "Houdaar, jij, boef! Is 't uit met je lolletjes!" en dat was genoeg. Ze hadden me niet uit de hut zien komen en van schrik vielen ze allemaal weer plat op de grond en begonnen hardop te bidden. Alleen de dikke koning, die aan handen en voeten gebonden was, bleef rechtop staan. Hij bibberde als een juffershondje en deed z'n ogen dicht, zeker van angst, dat ie blind zou worden, als ie lang naar me keek.

Nou, ik bracht ze an d'r verstand, dat ik niet wou hebben, dat ze die dikke schobbejak doodmaakten, al had ie dan ook een hele rits andere mensen wel in z'n soepketel gestopt. Hij was al erg genoeg gestraft, nou ie koning-af was, dacht ik. De vetkwal was haast zo dik als Bulletje en hij omhelsde m'n knieën en kuste m'n handen en zette toen mijn voet op z'n nek, as een bewijs, dat ie me as slaaf zou dienen. En dat heeft ie gedaan en goed ook.

Tjonge, wat heb ik daar een fijn leventje gehad! Alles vloog voor me!'

'En ben je lang op dat eiland gebleven?' vroeg Bonestaak.

'Nou, zowat twee jaar. 'k Heb 'et nooit in mijn leven meer zo goed gehad. Ze brachten me van alles, 'et lekkerste vlees van herten en hazen en konijnen en allerlei vogels. En vruchten! Vruchten, dat daar groeiden! Appels, zo groot als pompoenen en peren zo groot als Bulletje z'n buik.'

'Zit toch niet zo op me te schimpen,' riep Bulletje nijdig. 'Daar net zei je ook al, dat ik net zo'n vetkwal was as die koning.'

Hein keek verontwaardigd op.

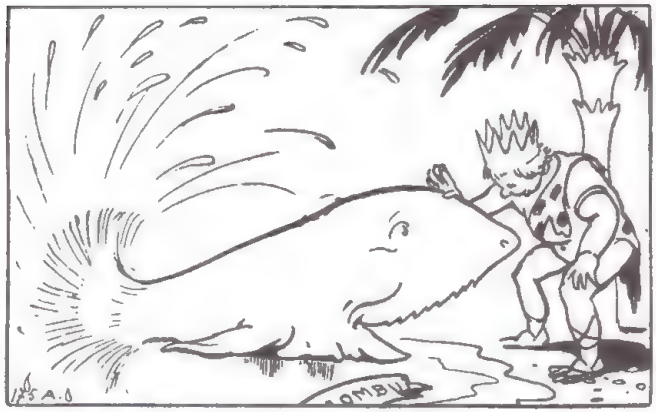

'Wel, wat een spinnekop!' riep hij uit. 'Daar vergelijk ik 'em met een koning en ik prijs de omvang van zijn buik en nog is-t-ie niet tevreden! . . . Nou, afijn, ik ga maar weer verder. Aardbeien waren daar zo groot als Bulletje z'n hoofd en net zo rood als z'n wangen, as meneer Bulletje 'et goed vindt . . . Man! man! wat heb ik daar m'n duveltje te goed gedaan! Ik werd zo rond als een tonnetje en die zwarten bleven maar al even eerbiedig.'

'En de haai?' informeerde Bonestaak nieuwsgierig.

'Ja, de haai!' zei Hein hoofdschuddend. 'Da's een aandoenlijke geschiedenis.'

'Dat beest maakte ik elke dag los en dan ging ik een toertje met 'm maken de zee op. As 'et tenminste goed weer was. Dan kon die tegelijk wat vis vangen. Het goeie dier kende me op een prik. As ik aan kwam stappen, kwispelde die met z'n staart, dat 'et water over de rotsen schuimde. En as ik 'em op z'n hals klopte, gaf ie me kopjes, net as een tevreje poes. Zo waar ik hier voor je sta. Op een goeie dag vind ik de boei in twee stukken drijven. Zeker kapot gesleten. En ik denk: O, jee . . . daar is m'n haaitje foetsie! Maar wat denk je?

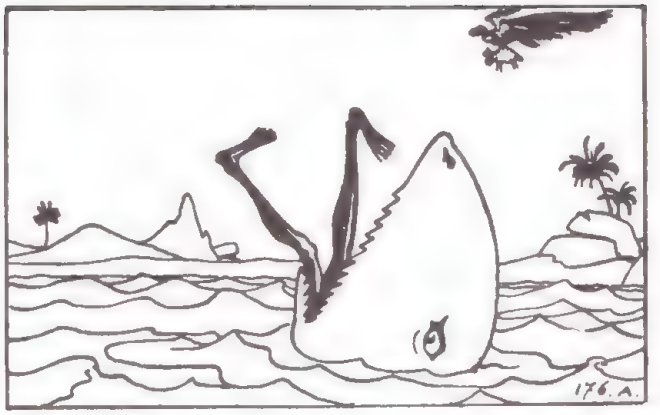

Zo as ik an de kant kom, steekt 'et lieve dier z'n kop en z'n rug boven water, of-t-ie zeggen wil: "Stap maar op, baasje, je haai laat je niet in de steek!" . . . Ja, d'r zijn verbazend trouwe dieren in de wereld, waar je 't niet van zeggen zou . . . Al die tijd is ie bij 'et eiland gebleven en as ik maar in de verte floot, stak ie z'n rug boven water en z'n kop en keek naar me met zulke lieve ogen, he, da'k nog naar word as ik er aan denk. Je zou 'et niet zeggen van zo'n kwaad loeder, want kwaad was ie, dat heeft een van die wilden ondervonden.'

'Hoe dan?' vroeg Bonestaak gauw.

'O, die wou ook es een tochtje op m'n haai maken, de slampamper. Hij floot 'm net as ik dee en ging op z'n rug zitten. Maar 'et beest voelde dadelijk, dat 'et een vreemde was, dook onder, draaide zich om en vrat de brutale nikker met huid en haar op . . . Jaa . . . dat haaitje van mij was niet mis as-t-ie begon! Jongen nee . . .!'

'Hoe ben je eigenlijk van dat eiland weggegaan en waarom?' vroeg Bulletje. 'As je 't er zo best had!'

Hein krabde achter zijn oren.

'Ja,' zei hij, 'wat zal ik je zeggen. Een mens heeft 'et nooit lang achter mekaar naar z'n zin, al gaat 'et 'em nog zo goed. Ik begon me te vervelen. En ik wou weer es blanke mensen zien. En dan, zie je, ik werd zo vet als modder, haast zo vet as . . . nou, afijn, ik wil Bulletje niet weer boos maken . . . En die wilden raakten aan m'n vreemde blanke huid gewend. Ik praatte net as zij en ze vonden eigenlijk niet veel bovennatuurlijks meer aan me. Ze begonnen een beetje griezelig naar me te kijken, vond ik, zo net as een hongerige hond kijkt naar een sappige biefstuk.'

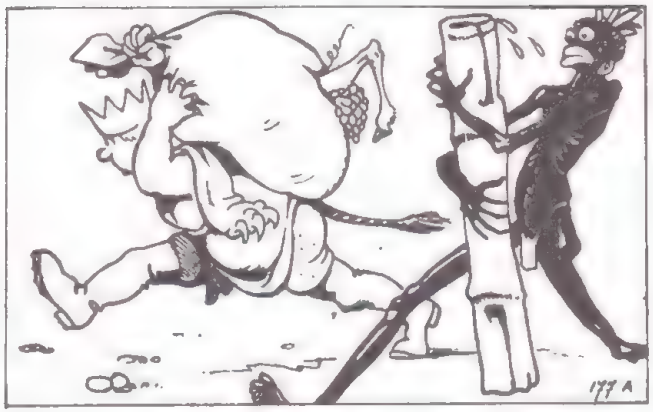

'Wouen ze je opeten?' vroeg Bulletje angstig.

'Ja, zo iets,' antwoordde Hein droog. 'Tenminste, mijn slaaf, de vroegere koning, vertelde me, dat 'et beter voor me was as ik me maar stiekem uit de barrebiezen maakte. Goeie kerel. Maar misschien deed ie 'et maar om me met fatsoen kwijt te raken en zelf weer koning te zijn. In ieder geval, ik had een erg onplezierig gevoel en op een nacht heb ik een grote zak vol eetwaren gepakt en een grote, dikke bamboestengel vol water gedaan en dat hele zaakje heb ik op Fanny z'n rug gebonden . . . ja, Fanny, zo had ik m'n haai gedoopt, zie je.

Nou en toen ben ik 's nachts stilletjes d'r van tussen gegaan. Alleen m'n trouwe slaaf ging mee tot aan het strand, en anders wist geen sterveling d'r wat van.

Met een reuzevaart zijn we toen 'et Noorden ingegaan en na drie dagen zag ik een groot zeilschip en daar stuurde ik op aan. Nee! . . . je had die gezichten moeten zien van de matrozen en de kapitein, toen ze in de gaten kregen, op wat manier ik op zee kruiste! 't Leek ze-n-een wonder en 't was toch zo doodeenvoudig, niet? . . . alleen een getemde haai, luisterend naar de naam van Fanny!'

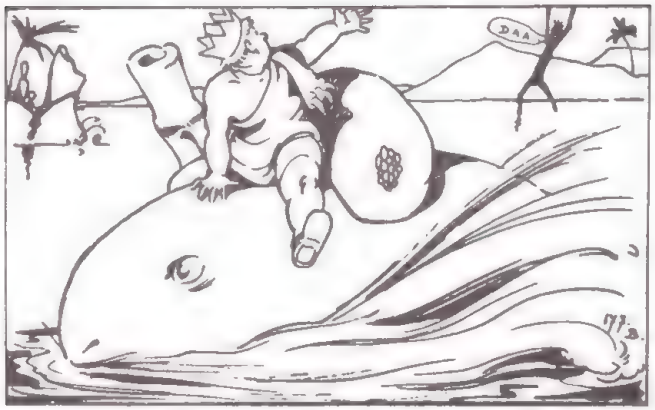

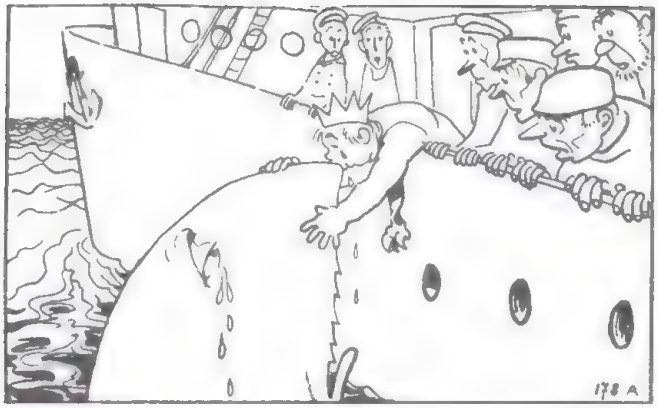

'En ben je met dat schip naar huis gevaren?'

'Ja . . ik nam hartelijk afscheid van m'n haai, ik zoende 'em op z'n spitse snoet en ik moest eerlijk zeggen, dat de tranen me over m'n gezicht liepen. En je kan 'et geloven of niet, maar de haai huilde ook, zo aangedaan was-t-ie, dat ie van me moest scheiden, 'et stomme dier . . .'

'En heb je 'em nooit meer terug gezien?' vroeg Bonestaak treurig.

'Teruggezien?' riep Hein. 'Man, 'et beest was niet bij ons schip vandaan te slaan!

Heel de reis zwom ie achter ons an. In de Noordzee zag ik 'em niet meer en ik dacht al, dat ie dat zeetje te min voor 'em vond. Maar laat ik je nou vertellen: we liggen in de sluis voor IJmuiden en daar begint me buiten tussen de pieren 'et water te keer te gaan! . . . of-t-er een zeebeving was. Wat is 'et geval? . . . Fanny heeft in de gaten, dat ie door de sluisdeuren afgesloten is van ons schip en gaat te keer als een razende. Met z'n staart slaat ie een haringlogger doormidden. Nog gelukkig dat er geen mens op was. En hij kwam pas tot bedaren, toen ik langs de kant ging staan en 'em vriendelijk toesprak.'

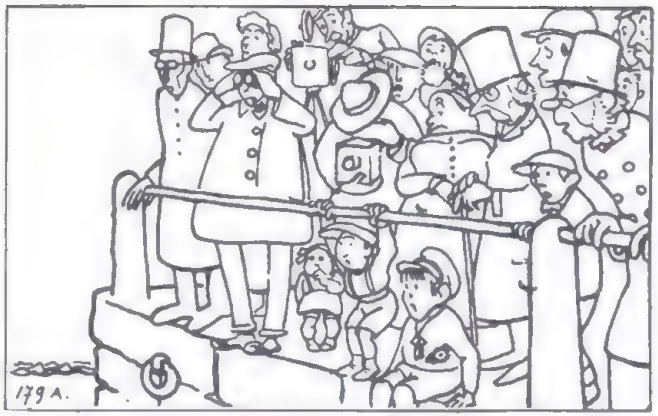

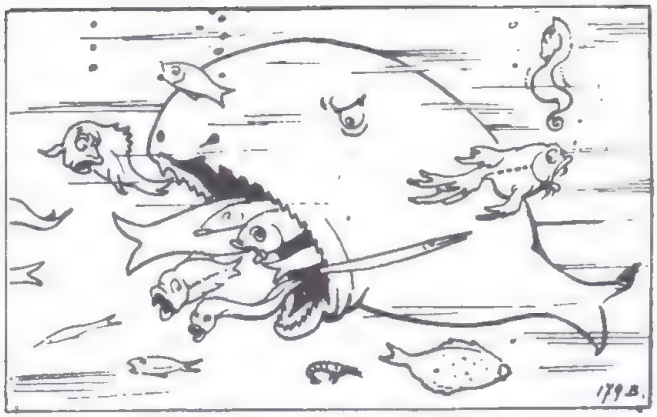

'En toen?' vroeg Bulletje vol spanning.

'Tja, d'r zat niet veel anders op as 'em mee te nemen naar Amsterdam, he? Man, dat had je moeten zien, wat een bekijks, as ik 's middags 't IJ met 'em rondzwom. De hele stad liep leeg! De kranten stonden d'r vol van. Overal stonden kieken: "Hein en Fanny, de trouwe haai" . . . Bar gewoon! Professoren van de Hogeschool kwamen overal vandaan om 'et wonder te zien. Ja, en toen hebben ze een stomme streek uitgehaald . . . Ze hebben me bepraat om 'em aan Artis cadeau te geven.'

'En heb je dat gedaan?' vroeg Bonestaak verontwaardigd.

'Ja, dat heb ik,' zei Hein bedroefd. 'We hebben 'em in een groot net gevangen en overgebracht naar de Kerklaan. Maar ze hebben d'r geen plezier van beleefd. Drie dagen naderhand - ik was net klaar om met een ander schip weer naar zee te gaan - kwamen ze vragen, of ik Fanny maar weer weg wou halen. Hij had 'et hele aquarium leeggevreden, al die kostbare vissen en d'r was geen huis met 'em te houen! Nou, toen die mij zag, werd-ie weer kalm en we hebben 'em rustig weer in 't IJ teruggebracht.'

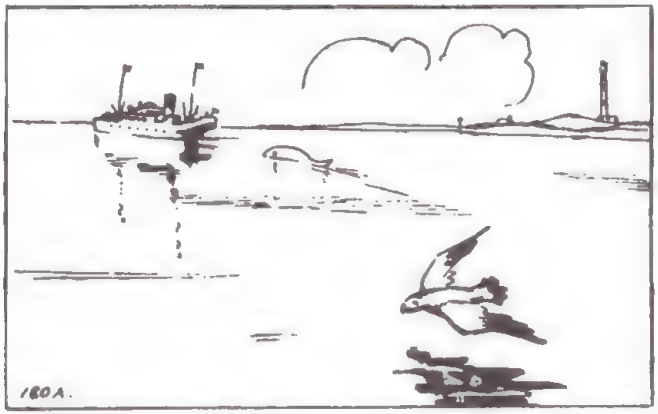

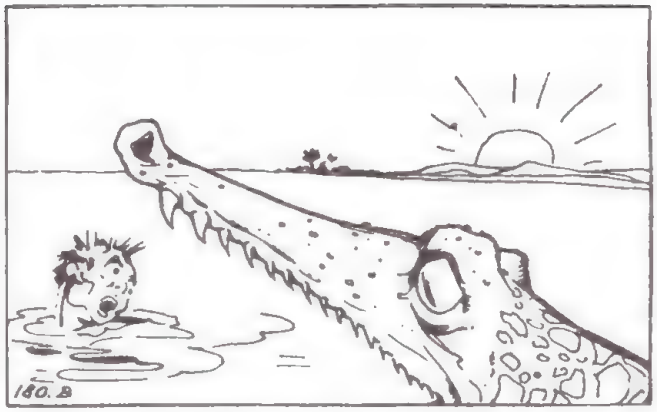

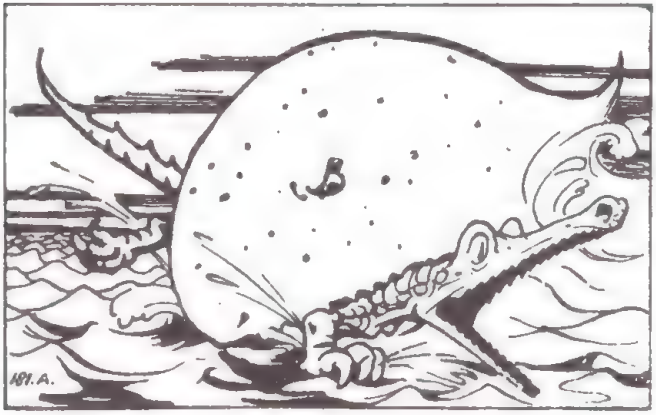

'En is-t-ie toen weer met je naar zee gegaan?'

'Precies. En tot z'n dood toe is-t-ie achter me an blijven zwemmen. Maar de sluizen wou die niet meer in. Bang voor Artis, begrijp je? . . . Gek, he, maar op wat voor schip ik ook voer, en hoe dikwijls ik op een heel andere boot 'et zeegat uitging as ik er ingekomen was . . . we waren nog geen drie mijlen uit de kust, of Fanny stak stuurboord vooruit z'n kop boven water om te laten zien, dat-ie er was. Hij rook gewoon, dat ik aan boord was. Eens ben ik drie maanden aan de wal gebleven: drie maanden lang had ie buiten op me gewacht. Is dat niet aandoenlijk?'

'Dat is 'et net,' zei Bonestaak. 'En leeft ie nog?' En Bulletje keek al eens buiten boord om te zien of Fanny niet hier of daar z'n spitse kop liet zien.

'Nee,' zei Hein treurig, ''et arme beest is op een droevige manier an z'n end gekommen. In Indië val ik op een goeie dag overboord en meteen schiet er een grote krokodil op me af om me op te slokken. Ik doe nog gauw een schietgebedje en ik denk: daar ga je, Hein jongen, je laatste uurtje is geslagen.

'Nou? . . . en? . . . ' riepen Bulletje en Bonestaak, toen Hein zweeg.

'Wel,' ging deze voort, 'Fanny kwam d'r tussen, he . . . Een gevecht, man! . . . ontzettend! 't Water zag rood van 'et bloed! En net toen ze me aan een lijntje weer binnen boord haalden, beet Fanny dat loeder van een krokodil in tweeën. Maar 'et brok was te zwaar . . . de arme stakker stikte in de lelijke kop van dat monster. Hij keek nog even naar me met z'n goeiige ogen en toen draaide die zich op z'n rug en was dood.'

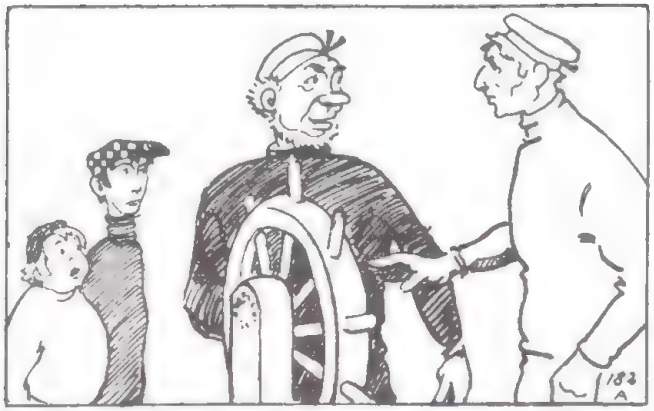

'Wat stakkerig,' zei Bulletje zachtjes.

'Ja,' zei Hein en pinkte een traan weg, 'zeg dat wel. Ik heb er verdriet van gehad. De huid van 'et arme dier heb ik meegenomen. Die heeft jarenlang als vloerkleed bij me thuis gelegen, maar op een keer heeft m'n vrouw d'r kruipbroekjes voor de kinderen van gemaakt. 't Was zo sterk, zei ze . . . 't Goeie mens begreep niet, waarom of ik zo woedend op d'r was . . . Afijn . . . niks an te doen . . . D'r is al lang niks meer van over as een tabakszak . . . Als we weer thuis zijn, zal ik je die 'es laten zien.'

Op dit ogenblik kwam de nieuwe wacht de brug op om Ouwe Hein als roerganger af te lossen.

'Kom,' zei hij, 'dan gaan we maar es een uurtje keveren in de kooi. Nou, goeie dag . . . Ja, ja, een zeeman beleeft soms allerhande wonderlijke dingen, waar de mensen aan de wal geen flauw benul van hebben. Ik heb tenminste al wat ondervonden!'

'Vertel je een andere keer daar nog es wat van, Hein?' vroeg Bonestaak.

'Ja, toe, Hein!' viel Bulletje hem bij.

'Nou, as jullie 't graag willen, mij best,' beloofde Hein. 'As ik weer es tijd heb, zal ik je die geschiedenis es vertellen van de zeerovers. Da's ook de moeite waard.'

'Vertel 'et nou?' vleide Bulletje en ook Bonestaak keek zo smekend als hij kon.

'Nee, jongens,' weerde Hein af. 'Een andere keer. Nou ga 'k slapen.'

En hij verdween van de brug.

'He,' zei Bulletje, 'dat was een prachtig verhaal!'

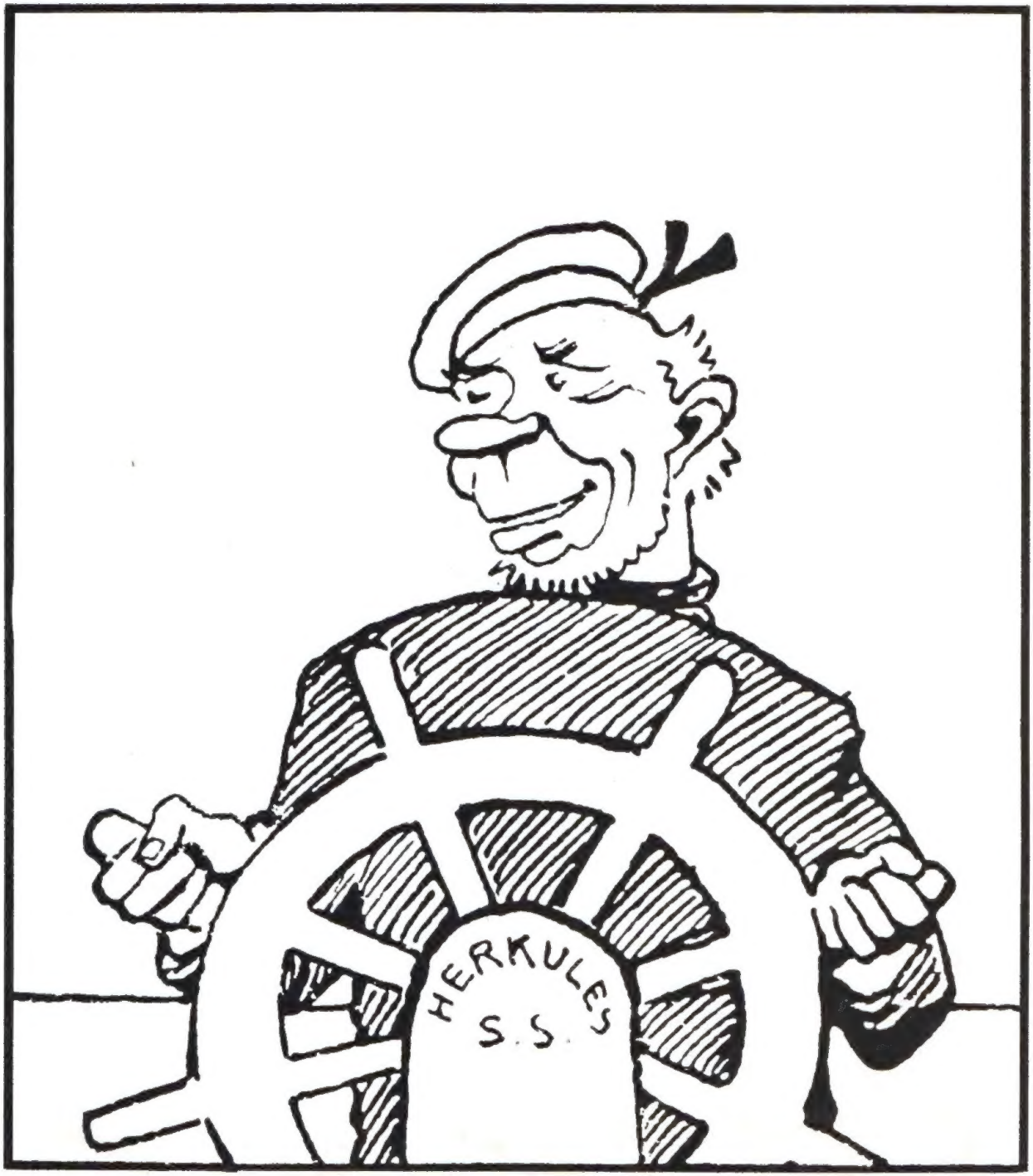
HERKULES
S.S.

A. M. de Jong, de schrijver van *De wereldreis van Bulletje en Bonestaak,* werd in 1888 geboren in een katholiek arbeidersgezin in het Brabantse Nieuw Vosmeer. Hij was onderwijzer en werd later journalist en romanschrijver. In 1943 viel hij als slachtoffer van een politieke sluipmoord door SS'ers. Zijn bekendste werk is ongetwijfeld de roman in acht delen over de jeugd en jonge jaren van *Merijntje Gijzen.*

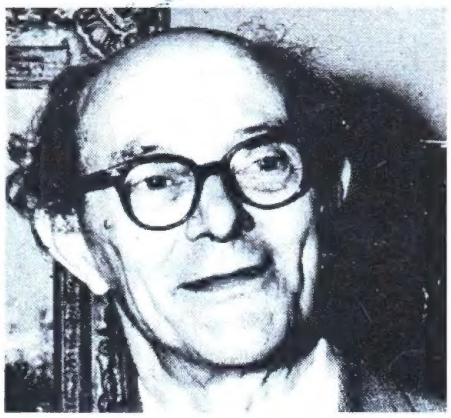

George van Raemdonck (1888-1966), Vlaming van geboorte, stamde uit een geslacht van kunstenaars. In de jaren 1914-1929 woonde Van Raemdonck in Bergen op Zoom, waar hij bevriend raakte met A. M. de Jong. De vele boeken die Van Raemdonck illustreerde zijn alleen al om de prenten een kostbaar bezit.

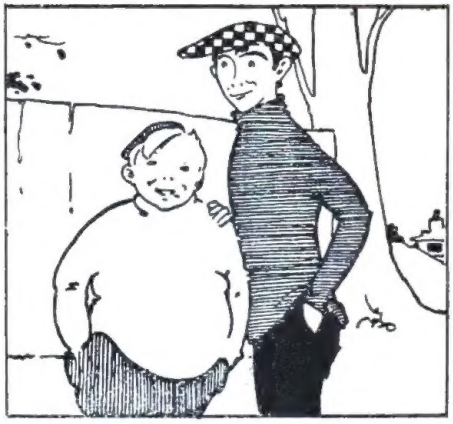

De wereldreis van Bulletje en Bonestaak begon in 1921 als eerste oorspronkelijke Nederlandse krantestrip te verschijnen in Het Volk. De Jong en Van Raemdonck, die samen met veel plezier de dagelijkse belevenissen van twee Hollandse jongens schreven en tekenden, hebben dit jarenlang op hetzelfde hoge peil volgehouden. Sinds 1924 hebben vele honderdduizenden exemplaren van de achttien Bulletje en Bonestaak-boekjes hun weg gevonden. Bulletje en Bonestaak werden in Nederland een begrip bij jong en oud. De nu opnieuw verschenen deeltjes 1 en 2 zijn gebaseerd op de volledige tekst en tekeningen van de eerste uitgave in 1924.